

Di ơi! Hoàng xin lỗi!

Contents

Di ơi! Hoàng xin lỗi!	1
1. Chương 1, 2, 3 : Mở Đầu Cuộc Chiến	2
2. Chương 4: Liếc Mắt Đưa Tình	3
3. Chương 5: Hoàng Bị Tai Nạn (p1)	3
4. Chương 6: Hoàng Bị Tai Nạn (p2)	4
5. Chương 7: Hoàng Bị Tai Nạn (p3)	5
6. Chương 8: Cấp Cứu	5
7. Chương 9: Áo Tưởng Sức Mạnh	6
8. Chương 10: Sự Im Lặng Kỳ Lạ	7
9. Chương 11: Đi Thăm Bệnh	7
10. Chương 12: Di Ngã Bệnh	8
11. Chương 13: Cảm Như Hén	9
12. Chương 14: Mất Nụ Hôn Đầu	10
13. Chương 15: Tắm Hình Thảm Họa Trên Facebook	11
14. Chương 16: Cảm Giác Lạ	12
15. Chương 17: Sự Quan Tâm	13
16. Chương 18: Xem Phim	13
17. Chương 19: Thi Học Kỳ, Bài Thi Kỳ Lạ	14
18. Chương 20: Chia Tay	15
19. Chương 21: Muốn Nói Ra Điều Thảm Giấu	16
20. Chương 22: Bạt Tay	17
21. Chương 23: Mọi Chuyện Cứ Dồn Dập	18
22. Chương 24: Ảnh Nóng	19
23. Chương 25: Con Điếm	19
24. Chương 26: Tan Vỡ	21
25. Chương 27: Giữ Lời Hứa	22
26. Chương 28: Ngày Xạ Trị Kết Thúc	23
27. Chương 29: Quyết Định Khó Khăn	24
28. Chương 30:	25
29. Chương 31: Bốn Năm Sau	27
30. Chương 32: Anh Muốn Em Làm Cô Dâu Của Anh	28
31. Chương 33: Hãy Là Gì Của Nhau	30
32. Chương 34: Quên Đi	31
33. Chương 35: Ta Quen Nhau Nhé?	32
34. Chương 36: Chuyển Đi Biển	33
35. Chương 37: Cái Chết Biết Trước	34
36. Chương 38: Lời Nguyện Thề Tình Yêu (hồi Kết)	36

Di ơi! Hoàng xin lỗi!

Giới thiệu

“Di ơi! Hoàng xin lỗi!” Cậu hét lên trong sự tuyệt vọng, nước mắt cậu rơi lã chã xuống gương mặt đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-oi-hoang-xin-loi>

1. Chương 1, 2, 3 : Mở Đầu Cuộc Chiến

Chương I: Mở đầu

Huyền Di- một cô bé có một tâm hồn trong sáng cùng với một trái tim nhân hậu và mong manh dễ vỡ. Cuộc sống của cô đơn giản, không phức tạp hay trừu tượng hóa mọi chuyện. Thích đọc sách và sống thật với con người của mình.

Cứ thế cuộc sống của cô cứ chậm chậm trôi qua từng ngày, yên bình và tươi đẹp biết bao. Nhưng sóng gió ập xuống khi cậu ta - Thiên Hoàng chính thức bước vào cuộc đời của Huyền Di. Đem đến cho cô biết bao nhiêu rắc rối nhưng chẳng bao giờ biết nói hai từ xin lỗi. Vâng, có lẽ là cậu ta không được dạy từ đó.

Chương II: Mọi thứ bắt đầu

Ánh mặt trời sáng rực chiếu thẳng vào khuôn mặt của Huyền Di, cô ngáy ngủ ngồi dậy, lết tấm thân vàng ngọc vào wc để chuẩn bị ột ngày dài. Đánh răng, rửa mặt, buộc tóc, rồi đứng ngẩn ngía vào gương để xem nhan sắc mỹ miều của mình.

“Nắm tay nhau trên đường tung tăng vui ca ngày tháng...” cái câu hát mà ngày nào cô cũng hát khi đi ra trạm xe buýt. Lòng cô ngập tràn niềm vui, mọi thứ vẫn rất tươi đẹp khi cô bé chưa vào trường.

Bước chưa đầy 100m để đến được lớp học nhưng Di đã thấy nó còn xa hơn cả đường đi Tây Trúc thỉnh kinh nữa. Vừa đưa cái đầu vào lớp 11A6 thân thương thì đã gặp ngay bản mặt thẳng lớp trưởng khó tính. Cậu lớp trưởng đẩy gọng mắt kính lên, hắng giọng rồi hỏi: “tối lớp không vào đứng đây làm gì? Hay là cậu thích đứng ở ngoài hơn?” Di bủi môi bước vô lớp, làm gì khó “tánh” dữ vậy.

Ngồi kế cô là một cậu bạn cực kì khó ưa và vô cùng khó chịu tên là Thiên Hoàng, hai người này không ưa nhau nhưng đôi lúc nói chuyện cứ như tình nhân. Khiến toàn lớp hiểu lầm và Huyền Di cũng gặp không ít rắc rối với mớ dây mơ rễ má bạn gái của cậu ta.

Chương III: Cãi nhau

Giờ học hôm nay trôi qua khá suôn sẻ trừ việc cô bị kêu lên bảng trả bài mà thôi. Nó cũng không có gì trở ngại ngoài việc là cô chưa học bài môn đó. Lại còn kêu định nghĩa chân lí là gì? Thật tình cô khá là ngây thơ và cực kì “tỉnh” khi trả lời “chân lí là ánh mặt trời chói lọi, nếu không nghiên cứu về nó thì đừng có đại mà nhìn vào nó”. Thế là ăn nguyên con 1 vào sổ “tử thần”.

Đến giờ ra chơi mà vẫn cứ ầm ứ, đang suy nghĩ về con một “chối chang” thì “ầm”, trời đất đảo lộn, sao bay tùm lum, cô ngồi chèm bẹp dưới đất. Chưa kịp định thần lại thì “ào”, nước ngọt rưới từ đầu rưới xuống kèm theo giọng nói chanh chua của Nhã Hà - cô bạn gái đời thứ 18 của Thiên Hoàng: “mày nên tránh xa Hoàng ra, không thì đừng trách sao tao không nói trước!”

“Hey, làm gì cô ra lệnh cho tôi tránh xa cái tên đó ra, cô thích thì qua chỗ tôi ngồi mà ôm cậu ta luôn cũng được, tôi cực kì hoan nghênh!” Di đứng lên phui phui váy và tiếp tục hét: “Cô làm tôi ớn hết rồi đây này! Con diên này!” Cô quay lưng hậm hực đi xuống nhà vệ sinh. Hôm nay là cái ngày quỷ quái gì vậy chứ.

Bước vào lớp trễ mười lăm phút, lại bị ghi tên vào “sổ bé ngoan”, tháng này Di dẫn đầu bảng xếp hạng là cái chắc. Vừa đặt mông xuống ghế thì lại kêu lên sửa bài, biết quái gì đâu mà sửa. Thế là đứng hết tiết.

Còn cái tên ngồi kế, không giúp thì thôi làm gì cứ cười hí hí hoài vậy. Cô muốn quay qua bực vào mặt cậu ta để trút giận vụ việc ban nãy. “Nè, cậu làm gì mà cười hoài vậy? Cậu có biết giọng cậu cười như ngựa hí trường đua không hả? Nín dùm cái!”

“Mắc gì?” Hoàng đập quyển tập xuống bàn hất mặt lên hỏi. “Mắc gì là quyền của cậu, tớ không biết!” Di trả lời mà cứ như hét vào mặt cậu ta. Trận đấu không phân thắng bại, kẻ này nói kẻ kia đáp, thật sự giờ tự học này căng thẳng đến nghẹt thở.

Tiếng trống vang lên báo hiệu trận thi đấu võ mồm kết thúc, đã đến giờ ra về. Di hậm hực ôm cặp bỏ về trước. “Nè, Di, hôm nay lần đầu tiên thấy Di cãi với Hoàng nha!” Cái bạn ngồi sau lên tiếng trêu chọc.

Ừ nhỉ, nay là lần đầu tiên cô cãi nhau với Hoàng, xưa giờ cô nổi tiếng thùy mị, nét na, dịu dàng, ít nói. Nay đã một phút nông nổi mà đánh mất đi hình tượng. Thật không còn mặt mũi nào để gặp những người hâm mộ cô gái hiền lành, bé nhỏ, ngây thơ, trong sáng Huyền Di nữa rồi. Kệ, cô không quan tâm nữa. Một mối thật.

2. Chương 4: Liếc Mắt Đưa Tình

Chương IV: Liếc mắt đưa tình

Huyền Di và cậu bạn ngồi cùng bàn đã có thù, không ai nói chuyện với ai, kiểu này đến cuối năm miêng cũng thối cho xem. Cả hai bạn trẻ ấy không còn nhìn trực tiếp nhau như trước nữa mà giờ cứ “liếc mắt đưa tình” lâu lâu thì phồng mang trợn mắt ra vẻ thách thức nhau.

Nhìn mỗi một thì tay cầm bút chân dứt học bàn. Di giờ đã lột bỏ cái dáng vẻ dịu dàng như thiên thần với đôi cánh trắng ngày nào mà thay vào đó là dáng vẻ của một ác quỷ với đôi cánh đen. Di quay bút, Hoàng quay tập, cả hai đang rất tập trung vào cái trò tiêu khiển của mình. Lớp cũng im lặng vì đây là giờ tự học.

Bỗng “No face, no name, no number, your love is like a thunder...” Tiếng chuông điện thoại như giắc hét lên, tên Hoàng giật mình té xuống ghế. Nguyên lớp nhìn Di với ánh mắt đầy “thiện cảm”. Di gật đầu cười trừ, hôm nay cô quên để chế độ im lặng.

Haiz, lại là con bạn, nó rảnh sao mà giờ này gọi, lớp nó cũng tiết tự học à? Di bắt máy, nhăn mặt, chu mỏ nói chuyện với nó.

“Alo, ừ, được rồi, ngày mai gặp cậu, được rồi, mình sẽ để đồng hồ báo thức! Yên tâm, nhớ rồi!” cuộc nói chuyện về việc đi chơi với cô bạn thân của Di kết thúc, trong lòng đang vô cùng vui vẻ thì tên Hoàng lại lên tiếng: “Ai da, tiếng chuông quái quỷ gì vậy, hết hồn hà!” cậu ta bò từ dưới bàn bò lên, nhìn cực kì mắc cười. Mặt mày nhăn nhó như khỉ. Cô đứng mà phải cố làm mặt lạnh trong khi trong bụng đang ha ha hề hề.

3. Chương 5: Hoàng Bị Tai Nạn (p1)

Chương V: Hoàng bị tai nạn (p1)

Sáng sớm hôm sau, chưa được tám giờ thì chuông điện thoại của Di đã reo liên hồi. Cô cứ loay hoay trong phòng với mớ quần áo hỗn độn vì không biết nên mặc gì vào lúc này. Tiếng chuông điện thoại càng làm cho cô trở nên rối hơn bao giờ hết.

“Alo, tớ nghe nè, vâng vâng, tớ ra liền, cậu đừng hồi tớ nữa, tớ thay đồ rồi ra ngay!” Không để bên kia trả lời lấy một chữ, Di tắt máy rồi phóng vào nhà vệ sinh thay quần áo với tốc độ ánh sáng.

” Ai da, tiểu thư của tôi ơi! Xong chưa?” Câu cảm thán mang tính chất nghi vấn với ý nghĩa hối thúc đã khiến cho Huyền Di không thể nào sần xê lâu hơn được nữa. Cô ba chân bốn cẳng chạy từ trong nhà ra cửa cứ như một cơn bão. Vừa mở cửa ra thì gặp ngay cái bản mặt không mấy tươi của con bánh bèo chí cốt. “Nè, sao không vác chân lên cổ mà chạy cho nhanh?”. Huyền Di nhìn con bạn thân mình rồi phán lại cũng rất chuẩn :” vác chân lên cổ thì chỉ có nước là lết thôi chứ cậu nghĩ sao chạy nhanh được!”

“Ê, con bánh xèo kia, giờ thì bắt lỗi và đá đểu nhau à? Lên xe tôi chở bánh xèo đi chơi!” Diễm Nhi vừa nói vừa lấy cái nón bảo hiểm úp lên đầu cô. Động tác cực kì thô bạo khiến cô phải nhăn mặt chu mỏ và quơ quào vào không khí. “Giờ thì tớ hiểu sao tớ học ngu rồi.”

“Vì bánh xèo là con bò” Diễm Nhi cũng không kém phần thơ ngây khi đá đểu Di như vậy. Cô tức chết mà không làm gì được.

Hai đứa bánh xèo và bánh bèo cứ huyền thuyên với nhau mãi cho đến khi đến được bãi đất trống sau một nhà kho bỏ hoang. “Ái nè nè, bánh bèo định bắt tớ tống tiền hả?” Cô vừa chỉ vào bãi đất trống vừa rã mồ hôi hột. “Bánh xèo tự tin quá đáng, tớ có bắt thì cũng không ai dư tiền mà đi chuộc cái con bánh xèo ngu ngốc như cậu về đâu.” Diễm Nhi chề môi lắc đầu trả lời.

4. Chương 6: Hoàng Bị Tai Nạn (p2)

Chương VI: Hoàng bị tai nạn (p2)

Diễm Nhi lôi kéo Di vào bãi đất trống và miệng không ngừng huyền thuyên, nói chuyện này chuyện kia, chuyện bạn trai như thế nào, hai người ra sao, cậu ấy cứ liên tu bất tận. “Nè, bánh bèo, cậu có nghĩ đến cảm xúc của một con FA như tớ không vậy?” Vâng câu trả lời chắc nịch “Không”.

Diễm Nhi vẫn còn huyền thuyên mãi miết về cái truyền thuyết tình yêu thì cô lên tiếng cắt ngang “Khoan, im lặng, cậu có nghe gì không bánh bèo?” Diễm Nhi cũng im bật và lắng nghe động tĩnh xung quanh. “Àm thanh nó phát ra từ hướng kia” cô chỉ tay về phía nhà kho, cũng không đợi Diễm Nhi trả lời hay phản bác ý kiến, cô đã chạy thục mạng đến hướng đó.

“Nè, bánh xèo! Bánh xèo!” Bỏ ngoài tai lời kêu của Diễm Nhi, Di vẫn cứ thẳng tiến chạy thật nhanh về hướng đó, trong giây lát chạy như điên cô đã đến được cửa nhà kho, thông qua khe hở rất nhỏ cô cũng có thể nhìn thấy sự việc bên trong. Ôi, cứ như phim hành động bom tấn vậy.

Có một đám người đang đánh một thanh niên rất trẻ, đáng người rất quen. Ừ, quen thật luôn đấy. Di trọn tròn hai mắt khi biết được người đang bị đám du côn kia đánh đập một cách tàn nhẫn. Đang suy nghĩ cách cứu người thì một bàn tay lạnh lẽo đập vào vai cô cùng tiếng nói không rõ ràng: “Hộc...hộc...xèo...nè, làm gì chạy nhanh dữ vậy, tớ chạy theo một chết luôn, có gì ở trong đó, sao mặt cậu xanh như đất nhái vậy?”

Huyền Di nhìn Diễm Nhi rồi chỉ vào trong nhà kho nói thỏ thẻ: ” Thiên Hoàng, bị...bị...đám du côn đánh đập rất dã man ở bên trong, làm sao để cứu cậu ấy?” Mặc dù hằng ngày cả hai vẫn “liếc mắt đưa tình” không đợi trời chung nhưng giờ phút này có thánh mới không lo.

“Thôi kệ cậu ta đi, cậu đừng có mà tự chuốc họa vào thân!” Diễm Nhi lên tiếng bác bỏ ý kiến ngu ngốc của cô là làm “Mỹ nhân cứu anh hùng”.

“Nhưng...” Không để cô nói hết, Diễm Nhi nhanh chóng lôi cô đi ra khỏi cái mớ rắc rối đó: “Cậu bớt khùng đi bánh xèo, cậu thì làm được gì mà đòi cứu với chả vớt, vào trong đó cậu chỉ bị thương thôi, đi theo

tứ, nhanh!” Di không nghe theo, vùng tay ra rồi chạy về phía nhà kho khiến cho Diễm Nhi không khỏi bất ngờ. “Nè!” Khi vừa hét lên chữ đó thì Diễm Nhi đã không thấy bóng dáng cô đâu nữa. “Trời ơi cái con này nó điên rồi! Di, Di” Diễm Nhi lo lắng chạy theo, trong đầu thì vẽ nên một mở viễn cảnh tương lai.

5. Chương 7: Hoàng Bị Tai Nạn (p3)

Chương VII: Hoàng bị tai nạn (p3)

Bên trong nhà kho, Di đã lên vào và đang núp sau một đồng củi lớn. Cô vẫn không biết làm sao, giờ chui ra là cô chết, không chui ra thì Hoàng chết. Còn cái tên Hoàng thối tha đó làm gì mà đụng chạm đến cái tụi “đầu trâu mặt ngựa” đó vậy.

Cái bọn này sợ gì nhất? Sợ gì? Trời ơi bọn chúng sợ gì, sao bọn chúng không giống cô, cái gì cô cũng sợ hết. Nếu như vậy thì dễ xử quá rồi. “No face, no name, no number” trời ơi, ai mà làm phiên giờ này vậy trời? Cô lật đật tắt điện thoại. Mặt cô tái xanh khi thấy có một tên đang tiến về phía mình. “Nam mô, nam mô, A men, chúa Jesu, Phật Thích Ca phù hộ cho con, trời ơi, hấn mà lại đây là con chết chắc.” Lời cầu nguyện của cô đã linh nghiệm, hấn đã quay lưng bỏ đi. Hú hồn, cô thở hắt. Bọn chúng cũng đã ngưng đánh Thiên Hoàng. Cô thấy tên bự bự kia nói gì đó rồi cả bọn bỏ đi. Ấy, thế cô vô đây là để xem kết cục của câu chuyện à!? Ước mơ làm Mỹ nhân cứu anh hùng coi như xong. “Ừm, đau quá!” Tiếng kêu của Hoàng làm Di giật mình, cô chạy ra khỏi chỗ nấp về phía Hoàng.

“Hoàng, Hoàng, cậu không sao chứ? Hoàng, trả lời tôi đi!” Toàn thân của cậu bê bết máu, khiến cho cô không khỏi rùng mình, cô dùng tay đỡ Hoàng dậy nhưng cậu ta nặng quá khiến cả hai té xuống muốn đập mặt.. Chiếc váy màu hồng của cô giờ đây cũng là một màu đỏ của máu. Có chúa trời mới biết cô ghét mùi máu đến cỡ nào.

“Bánh xèo, bánh xèo, cậu không sao chứ, có bị thương không? Xin lỗi, lúc nãy tớ không vào với cậu, tớ không tìm được lối vào.” Diễm Nhi chạy từ ngoài vào và lí do đến trễ là không tìm được lối vào. Nghe xong Di chỉ muốn “quánh” cho con bánh bèo đó dính vô vách tường, cái cửa chình ình thế kia mà không tìm được lối vào. Lối thoát ra miệng thì cô lại nói khác: “Thôi, bỏ đi, giúp tớ đỡ cậu ta ra ngoài rồi gọi người đến giúp.”

Trong lúc đỡ Thiên Hoàng đứng lên thì không tránh khỏi va chạm thân thể với nhau, tay Hoàng vô tình chạm vào ngực Di. “Nè, tên dê xồm, tôi thấy cậu bị thương nên không đánh cậu nhá, bỏ tay ra khỏi ngực tôi xem!” Cô hét vào lỗ tai của Hoàng mà dường như nó không có tác dụng. Cậu ta bất tỉnh nhân sự rồi. Di thở dài, người gì đâu mà nặng quá trời quá đất. Hai cô gái diu cậu ta ra tới ngoài muốn đứt hơi luôn.

Đặt Hoàng nằm đại xuống đất rồi Diễm Nhi tức tốc gọi điện thoại kêu xe còn cô vẫn không ngừng kêu tên Thiên Hoàng. Kêu chơi thôi chứ cô biết là giờ trời có sập cậu ta cũng chẳng biết gì. Năm phút sau, xe cấp cứu đã đến và đưa Hoàng đến bệnh viện gần nhất. Cô cũng đi theo vì cũng khá lo cho tình hình của Hoàng, nhờ cậu ta thiếu máu thì cô cũng giúp được vì cô nhóm máu O. Hoặc là đại loại những chuyện như vậy.

6. Chương 8: Cấp Cứu

Chương VIII: Cấp cứu

Nhưng hàng loạt viễn cảnh tốt đẹp lúc này cô suy nghĩ đều không xảy ra, duy chỉ có một điều xảy ra nhưng nó không nằm trong “top ten” những viễn cảnh ban nãy. Giờ thì cô phải lết tấm thân đi đóng viện phí, trời ạ, con nhà ai mà giờ tự dưng tốn hơn hai triệu lãng xẹt vậy.

Tại phòng cấp cứu, Di ngồi xuống ở hàng ghế chờ. Quần áo, tóc tai rũ rượi và thấm đẫm một màu đỏ của máu. Khuôn mặt buồn sầu đáng thương vì tiếc tiền mà có ai biết, đây mới gọi là cảm giác muốn khóc mà khóc không được. Lúc đó, Diễm Nhi cũng đi vào, ngồi xuống bên cạnh và vỗ nhẹ lên vai cô. Không gian im lặng không một tiếng nói, chỉ có tiếng máy móc hoạt động làm cho con người ta cứ ngỡ chuẩn bị “được” gặp tử thần.

Một tiếng, hai tiếng đồng hồ đã trôi qua nhưng đèn phòng cấp cứu vẫn sáng. Đôi mắt cô đã ánh lên vẻ mệt mỏi vì chờ đợi. Diễm Nhi ngồi bên cạnh cũng lo lắng thay. Cả hành lang vắng ngắt bị phá vỡ bởi tiếng giày cao gót chất chúa nện xuống sàn. Cô thầm nghĩ cái con người nào mà sao nó vô duyên quá vậy không biết.

Huyền Di vừa ngược mặt lên xem là ai thì “bốp” một phát tán giáng thẳng vào mặt. Cô đứng lên, “Bốp” một phát tán nữa lại vang lên. Nhưng lần này là cô tát vào mặt của kẻ vừa mới tát cô. “Cậu có tin tôi tát cậu dính vào vách tường có muốn nạy, nạy cũng không ra không hả? Cái con điên này, sao lại tát tôi?” Hạ Di chửi vào mặt của Nhã Hà. Còn mặt của Hà thì méo mó nhìn Di. Bốn mắt nhìn nhau mà muốn trào máu hòng.

“Mày đã làm gì mà Hoàng vô trổng nằm?” Vừa nói cô ta vừa chỉ chỉ trỏ trỏ vào phòng cấp cứu. Trời ạ, lay thánh cô cũng muốn biết cô đã làm gì mà cậu ta vào trổng nằm mà hiện tại cô chỉ biết cô đã tốn tiền lãng xẹt nè.

“Tôi còn không biết tôi đã làm gì cậu ta mà cậu ta chui vô trổng nằm thở oxi nữa. Cậu muốn biết thì đợi cậu ta tỉnh dậy mà hỏi. Nhớ nói với cậu ta trả tôi tiền viện phí hai triệu tôi mới đóng lúc này!” Nói xong một tràn, Di nắm tay Nhi lôi đi, thật là bực bội mà còn gặp gì đâu không. Nay ngày gì mà số xui dữ “dậy” không biết.

7. Chương 9: Ảo Tưởng Sức Mạnh

Chương IX: Ảo tưởng sức mạnh

Về đến nhà, Di tắm rửa rồi quăng cái đầm máu me đó vô sọt rác. Nhìn là phát gớm, có lấy cái đầm làm vải lót ổ cho chó nhà cô nằm thì nó cũng chê. Cô thả người lên chiếc giường màu xám tro êm ái, mình mẩy đau nhức vì phải đỡ Thiên Hoàng từ trong nhà kho ra ngoài. Thật tình, tại cậu ta mà cô mất toi ngày đi chơi, còn mất tiền lãng xẹt. Cô quơ lấy điện thoại nhấn một dãy số, đầu dây bên kia đã được kết nối:

“Mẹ, mẹ gửi về cho con mấy mẫu thời trang mới nhất đi, con hết đồ mặc rồi! Dạ không, mọi thứ bên đây vẫn ổn. Tiền vẫn còn mà. Dạ, tạm biệt mẹ!” Cô gọi điện thoại nhờ mẹ gửi thêm quần áo, thật tình những lúc bực bội cô chỉ biết gọi ẹ và nói những câu vô vị ấy. Mẹ và ba cô có công ty ở nước ngoài nên qua bên đó làm việc suốt. Gia đình cô đã từng có ý định qua đó định cư nhưng bản thân cô thì muốn ở lại đây, ba mẹ chiều ý nên để mình cô ở lại. Nghe chuyện là thấy bậc phụ huynh nhà cô quan tâm cô phết.

Còn cái tên Hoàng dở dở ương ương đó sống chết sao rồi? Cô lấy chân gác trán à lộn cô lấy tay gác trán suy nghĩ. Cậu ta mà chết thì cô sẽ cần rút lương tâm vì đã nhìn cậu ấy bị đánh mà không giúp được gì. Cậu ta sẽ về mà ám cô. Cô thì nổi tiếng trời không sợ, đất không sợ còn lại sợ hết. Nhưng suy cho cùng cậu ta cũng phải hiểu cho cô, thân nữ nhi mong manh yếu đuối thì làm được gì? Xông pha chạy ra cho chúng đánh à? Cậu ta thân thể cường tráng “mười bảy bẻ gãy sừng trâu” mà còn nằm bẹp dí dưới đất khi bị chúng đánh.

Tại một nơi khác, Anh Hoàng đã vượt qua cơn nguy hiểm, mọi thứ chỉ còn chờ cậu ta tỉnh lại. Tiếng máy đo điện tim vẫn cứ kêu “tít tít” đều đều. Âm thanh không to không nhỏ nhưng cũng đủ làm áp lực với người khác.

Ánh chiều tà len lỏi qua cửa sổ phòng bệnh, chiếu lên gương mặt điển trai của Thiên Hoàng càng làm cho cậu ấy có một vẻ đẹp yêu mị, khó mà có cô gái nào không khỏi rung động nhưng hình như trừ Huyền Di ra. Hoàng sở hữu một gương mặt lai Tây, đôi lông mày rậm, chiếc mũi cao cùng với đôi môi mỏng, thật là một vẻ đẹp hoàn hảo.

Cậu ta ngủ, Di bên đây cũng nằm há mồm ngủ như bị thiếu năng sau một hồi cật lực phân tích tình huống mà cô dựng lên. Cô đang ngủ rất ngon thì “cộc cộc cộc”. Cô lật đật mở mắt, trong truyện kinh dị cô đọc thì một cô gái ở nhà một mình, tiếng gõ cửa vang lên ba hồi, cô gái tiến lại mở cửa, bỗng một cách tay lạnh lẽo bóp cổ cô gái cho đến khi cô gái tắt thở.

Không được, cô không thể nào chết trẻ như vậy, điều tốt nhất là hỏi xem ai ở ngoài: “Ai vậy?” Cô hỏi, tay thì run cầm cập. Ôi lạ thánh lần nữa, sao không ai trả lời vậy? Cô có nên ra hay không? Chẳng lẽ ngồi đây?

“Ai vậy?”

“Cô chủ, xuống ăn cơm.”

Giời ạ, thì ra là cô giúp việc, cô ấy có cần đóng truyện kinh dị ban...chiều hay không? Làm cô đứng tim. Đứng lên bước ra, vừa mở cửa phòng đã nghe thấy mùi thức ăn thơm phức.

Cô tung tăng ngồi xuống ăn uống ngon lành, cứ như cô bị bỏ đói vài thế kỉ trước. Kệ, có thực mới giết được đạo, ai nghĩ cô chết đói cũng được, cô không quan tâm. No trước rồi tính gì thì tính.

Ăn uống no nê xong xuôi, cô lại lên phòng, cái phòng này được coi là giang sơn bí hiểm của cô, nó tàn trữ nhiều thứ mà người ta không ngờ đến. Cô đứng dò thời khóa biểu ngày mai, hã, mai kiểm tra hai môn, cô chưa học bài. Thôi kệ, khỏi học, ăn may thôi. Cô lại lẩn đùng ra với mớ tiểu thuyết ngôn tình mới “tậu”.

Thật là, chừng nào cô mới gặp được soái ca đây? Mặc dù cô thích sống thật hơn là sống ảo nhưng đôi lúc cô cũng cần vài phút “ảo tưởng sức mạnh”.

8. Chương 10: Sự Im Lặng Kỳ Lạ

Chương X: Sự im lặng kì lạ

Ngày hôm sau, Di từng bước, từng bước lết thân xác không còng sức sống vào trường, đây là biểu hiện thức thâu đêm đọc sách. Hôm nay cái tên kẻ bên nghỉ học rồi. Công nhận nó “phé” thiệt chứ. Cô đang ngồi suy tư xem hôm nay làm gì khi kẻ thù của cô đã nghỉ. Lấy ai ra mà chọc ghẹo đây? “Bốp” một cái đập vai trời giáng.

“Au ui” Cô nhăn mặt định quay lại tán cho kẻ nào dám đụng vào người cô một cách bạo lực như vậy dính vô tường luôn cho rồi. Nhìn lại thì ra là con bánh bèo chí cốt nên cô bỏ qua. Kẻ khác toi mạng với bọn cung rồi. Kể từ ngày bị bạn gái của Hoàng “tắm” thì cô trở nên hung dữ hơn.

“Chuyện gì vậy bánh bèo?”

“Chiều cậu có đi thăm Hoàng không?”

“Không, tớ không đi, cậu về lớp đi!” làm như quan tâm nhau lắm, đi làm gì, vô trọng ngữ mùi ê-te à? Diễm Nhi cũng không nấn ná lại lâu, cậu ấy cũng quay về lớp.

Buổi học hôm nay không có cậu ta nên mọi thứ im lìm thấy sợ. Bình thường tiết tự học sẽ um sùm vì có cái “chợ” hoạt động không mệt mỏi. Nay lớp im re, giám thị thấy cũng lạ mà không dám hỏi vì sợ khi hỏi xong nó lại ồn như mấy bữa trước.

9. Chương 11: Đi Thăm Bệnh

Chương XI: Đi thăm bệnh

Giờ tan trường, Hạ Di phóng như bay ra trạm xe buýt, đón xe đi về nhà, mặc dù nhà cô khá giả nhưng cô không thích “phe” của như cái bọn tiểu thư ở trường. Bọn đó chỉ thích làm màu.

Tắm rửa thay quần áo xong, cô nghĩ có nên đến thăm Hoàng một chuyến không, sẵn đòi nợ luôn. Nghĩ là làm, cô lấy cái áo khoác mặc vào rồi xuống đón taxi đến bệnh viện. Đi tay không đến đó cũng kì, cô tắt vào một hàng trái cây mua vài kí cam cho cậu ta. Cho cậu chết dần trong mớ cam này luôn.

Sau khi loay hoay hỏi số phòng thì Di đã mò lên đến được phòng 409, khẽ đẩy cửa vào, phòng này có mình cậu ta nằm, thì ra là phòng vip. Cô bước vào, cậu ta đang ngủ. Giờ nhìn kĩ thì cậu ta đẹp thế, cậu ta đâu có biết chính giây phút này cậu đã khơi gợi tế bào yêu cái đẹp của Hạ Di. Cô đứng ngẩn cho đến khi Hoàng mở mắt, hết hồn, cô quay lưng lấy đĩa sắp trái cây.

“Cậu đến đây làm gì?” Hoàng hỏi nhỏ nhẹ, cái giọng sang sảng hàng ngày đâu rồi mà giờ cứ thều thà thều thảo vậy chứ.

“Đến xem cậu sống hay chết. Được không?” Di trả lời cực kì sốc hông nhau, nếu bình thường cậu ta đã la oai oái thì này cậu ta chỉ cười.

“Sống thì sao mà chết thì sao?”

“Sống thì mau khỏe mà trả tiền cho tôi, chết thì tôi vái cậu đừng có mà về ám tôi. Nhìn cậu nay cũng khá hơn rồi!” Cô huých vào tay Hoàng. Cậu ta nhăn mặt. “Mà cậu làm gì cho lũ người kia đánh cậu thế?”

“Cậu thấy à?”

“Tôi không thấy thì giờ này người nhà cậu đã hốt xác cậu rồi, đừng có mơ mà nằm ở đây buồn đưa lê bán đưa leo với tôi!”

Hoàng cười ra tiếng, tôi cũng cười, lần đầu tiên hai kẻ thù ngồi nói chuyện mà cười vui vẻ với nhau đến thế. Thấy cũng lạ mà thôi cũng kệ. “Cạch” cửa phòng mở ra, bạn gái cậu ta bước vào. Cô ta nhìn Di, Di nhìn cô ta.

“Cậu đến đây làm gì?” Hồng Huệ chỉ vào mặt cô. Di chụp ngón tay cô ta mà bẻ một phát, cho chừa cái thói thích chỉ trỏ.

“Tôi đến ám sát người yêu cô, được không? Nhưng cô đến rồi, phi vụ kết thúc, tôi đi về!” Nói xong, cô cầm lấy cái giỏ xách rồi bước ra khỏi phòng.

Hoàng nằm trong phòng, ánh mắt dõi theo bóng lưng đang khuất dần sau cánh cửa. Cậu bất giác nở một nụ cười không tự chủ: “dễ thương thật!”

“Ai dễ thương?” cô bạn gái của cậu đến ngồi xuống, tươi cười ỏng ẹo. Nhìn mà sờn cả gai óc. Cậu ta chẳng nói gì, quay mặt đi và nhắm mắt vờ ngủ.

Còn Di, cô ghé vào một quán trà sữa và gọi một ly cookie kem. Cô nhắn tin cho Nhi “đến quán Tea Love đi”. Mười lăm phút sau, một cô gái với dáng người thanh mảnh, mặc quần bò rách đi vào.

“Nè, sao nay nổi hứng rũ ta đi trà sữa chém gió vậy?” Nhi gọi nước uống rồi ngồi cười khẩy.

“Cậu đẹp cái nụ cười chó chết của cậu được không? Nhìn mà phát bực.” Di ngồi hút ròn rột ly cookie. Mất mấy chiêu nhìn xa xăm khiến Diễm Nhi cũng ngờ vực thần kinh con bạn mình có vấn đề.

Cả hai ngồi đó, im lặng hồi lâu. Bỗng trời đổ mưa, Hạ Di nổi hứng, tính tiền xong cô lôi Diễm Nhi chạy ra tắm mưa. Hai cô gái đùa nghịch dưới làn mưa khiến nhiều thanh niên đi ngang qua mà sịt máu mũi ngất xỉu.

10. Chương 12: Di Ngã Bệnh

Chương XII: Di ngã bệnh

Tối về nhà, Di bị sổ mũi, cô còn phát hiện ra nay mình tới tháng. Thật là, chiều còn tắm mưa nên giờ bụng cô đau không tả nổi. Trên hai dòng suối, dưới một thác nước, cả cơ thể chìm ngập trong đại dương bao la.

Chỉ cần hỉ mũi một cái là nước tràn bờ đê, nước lũ dâng cao. Cộng thêm ho nữa, ho lên bờ xuống ruộng, ho đến cơ thể có cơ bắp luôn. Cô hoàn toàn có thể khẳng định, mình bị cảm.

Trong khi ở đây có kẻ chết đi sống lại với “lũ” thì ở bên kia bầu trời có hai kẻ đang trao nhau những lời yêu thương đường mật. Hình ảnh chường mắt người nhìn và âm thanh lòng bùng nổ tai người nghe. Hoàng thì cứ nằm im cho cô ta nói, nghe bàn dân thiên hạ đồn bạn Thiên Hoàng bị điếc nên không nghe thấy cái giọng leo lẻo của cô ta.

Nói một mỗi thì cô ta chuyển sang màn lột vỏ cam rồi dút cho Hoàng. Cái màn này mà Di thấy thì chỉ có nước cô ói lên ói xuống. Bởi vì sao à? Bởi vì cô FA, cực kì ghét mấy đứa yêu nhau, bọn chúng sến súa vô cùng.

Hiện tại có thấy cô cũng chẳng quan tâm, cô đang ho và hỉ mũi một cách “lông lộn” ở nhà. Ho như giặc chồm tới, giờ cô đã hiểu được thế nào là ho như điên. Nước mũi thì cứ chèm nhem, chảy ra liên hồi.

“Cô ơi, cô!” Di mở cửa phòng gọi với xuống, giời ạ, giọng cô giờ đây cứ như con ngỗng đực. Nó ồ ồ nghe mắc cười kinh khủng. Cô lại ho sặc sụa và hỉ mũi ì ùng, cái cuộc chiến âm thanh đó chỉ kết thúc khi cô uống một liều thuốc.

11. Chương 13: Câm Như Hến

Chương XIII: Câm như hến

Sáng hôm sau, Huyền Di vác cái mũi đỏ như chú hề cùng giọng nói ồ ồ kinh dị đến trường. Hôm nay, cô câm nín một cách lạ lùng. Lớp ai ai cũng đặt một dấu chấm hỏi bự tổ chẳng vì sự im lặng bất thường của cái loa phát thanh.

“Sao nay bạn im lặng thế?” cái thằng lớp trưởng cùng cái bản mặt một sách của nó mò xuống chỗ cô. Cô lúi trong bàn ra một tờ giấy, viết viết rồi đưa lên. Tờ giấy màu trắng cùng hàng chữ đen được viết in một cách rõ ràng sạch đẹp.

“HÔM NAY BỐN CUNG TU, MIỄN TIẾP CHUYỆN! Ô KẾ?”

Tên lớp trưởng đọc đi đọc lại vài lần, cô muốn rửa thằng này ghê, hôm nay ăn trứng gì mà đọc hoài không hiểu mà cứ nhìn nhìn mãi. “Tu hú thì có!” Trời trời, nó dám nói cô tu hú, tu hú cái đầu cha nó. Tiên sư thằng lớp trưởng.

Ngồi lằm bằm rửa thắm mà chẳng dám lên tiếng vì sợ mọi người phát hiện là cô đang “sở hữu” giọng nói ngỗng đực. Di ngồi lắc đầu thở dài ngao ngán.

“Bốp”

Tiên sư thằng nào con nào cứ khoái chọc giận cô. Ngược mặt, chậm rãi đóng sách, cô đứng lên và định quay lại tán cho tên đó xéo hàm. Nhưng trời xui đất khiến đứa đập vai cô đau điếng là con Nhi. Con này thích hành động bạo lực từ bao giờ vậy? Qua nay đánh cô không biết nhiều lần.

Diễm Nhi nhướn nhướn mắt nhìn cô. Nó nói gì thế nhỉ? Cô đứng nghếch mặt ra nhìn cái cử chỉ “trên núi” của con bạn. Hình như nhướn tới nhướn lui nó mỗi mắt nên mới chịu mở miệng:

“Cậu bị cái gì mà cả ngày im ru vậy?” Di nghe xong thì lắc đầu. “Vậy cậu đi xuống căn tin với tớ không?” Cô liền gật đầu, mắt sáng rõ, cái gì từ chối chứ mời đi ăn là cô đồng ý liền.

“Nói nghe chơi xem cậu bị gì mà câm như hến vậy?” Cô lại lắc đầu rồi thở dài buồn bã. “Đừng nói cậu nhớ Hoàng nên đâm ra như vậy nha?” Diễm Nhi cười khẩy rồi gẩy gẩy đũa trong bát mì nóng hổi.

“Cậu nói cái gì hả? Cậu nghĩ sao tớ nhớ cái thằng ôn dịch đó!” Nói xong cô mới phát hiện giọng mình không được “hay ho” cho lắm thế mà còn la làng. Diễm Nhi ngồi cười ha hả với cái chất giọng ồ ồ của cô.

“Giọng cậu nghe ngộ ghê!”

“Ngộ cái quần xì tin” cô đứng lên bỏ vào lớp mặc kệ cái con bạn đang ngồi cười như điên như dại. Bị khan tiếng mà cũng cười à? Vô lý à vô duyên mới đúng. Nghĩ cho cùng không hiểu sao cô có thể chơi thân với cái con bạn mất nét đó suốt gần ấy năm.

12. Chương 14: Mất Nụ Hôn Đầu

Chương XIV: Mất nụ hôn đầu

Hôm sau, Huyền Di cũng như mọi khi, thức dậy sớm và đến trường bằng xe buýt. Hôm nay, tâm trạng của cô đã tốt hơn hôm qua rất nhiều rồi. Nhưng điều đó kéo dài chưa được bao lâu thì vô trường đã bắt gặp ngay bản mặt ư không nổi đối với cô nhưng cực kì rất ưa trong mắt hàng tá lũ mê trai.

Cô cố hết sức mới chen được vào chỗ ngồi và cũng cố hết sức mới chen ra khỏi được cái đám ruồi nhận bu quanh Thiên Hoàng. Chèn ơi, nó thiếu oxi kinh khủng, cô không tài nào mà đứng đây được nữa. Không khí lớp học đã bị ô nhiễm bởi cái mùi nước hoa kinh khủng của cái đám con gái đó xối lên người vào buổi sáng.

Cô lan man đi ra hành lang đứng nhìn xuống sân trường, trong đầu đặt ra câu hỏi “rớt từ đây xuống dưới chết không ta?” đang mãi mê suy nghĩ xem sống chết như thế nào thì tiếng hắng giọng vang lên sau lưng. Cô quay người lại, đập mặt vô bộ ngực “hoành tráng” của Hoàng. Hương nước hoa từ người cậu ta vay lấy cô, bỗng tim cô hẫng đi một nhịp.

“Cậu làm gì đứng đây thế Huyền Di?” cậu ta tựa lưng vào lang can, mắt nhìn lên trần, vẻ đẹp yêu mị đáng ghét đó lại làm tim cô hẫng thêm một nhịp. Quái gì mà hẫng hoài vậy?

“Làm gì là chuyện của tớ, không cần cậu quản! Kẻ thù thì không nên đứng gần, mắc công lại xảy ra thương vong.” Cô định quay lưng đi vào thế mà cô đã nghe được giọng nói lạnh lớt của thầy Sử. Chu cha, hôm nay cô với tên Hoàng “hên” dữ.

Hết hồn, cả hai hoảng loạn bỏ chạy nhưng thật không may, cô vấp phải cái gì đó, chẳng biết là cái gì mà cô nhào người về phía trước, vâng, chỗ bám víu duy nhất là Thiên Hoàng. Cậu ta cũng nhanh tay đỡ lấy cô và cô cảm nhận cú ngã đó thật êm ái. Đôi môi cô cảm nhận được sự ấm áp. Bốn con mắt nhìn nhau ở cự li gần. Mắt cậu ta màu nâu. Nhưng đây đâu phải lúc để xem mắt nhau màu gì. Cô lật đặt đứng lên rồi hét khe khẽ với cậu ta.

“Cậu có biết đây là nụ hôn đầu đời không hả? Cậu có biết kẻ cướp nụ hôn đầu đời của một thiếu nữ là một tội nhân thiên cổ, tội không thể tha không hả?”

“Cậu mà thiếu nữ, cậu là thiếu nữ thì có.”

“Giờ cậu muốn gì, cướp nụ hôn đầu của tôi rồi phải bỏ trách nhiệm à?” Cô xắn tay áo lên, Hoàng lùi về thủ thế, cứ tưởng sẽ có một trận tam bành nhưng...

“Hai em có thôi không? ”Hôn nhiên” hôn nhau xong rồi định đánh nhau à?” Lúc này cô và Hoàng tỉnh mộng, ở đây còn có “người thứ ba” nữa. Cả hai nhìn ông thầy rồi mới phát hiện có tám mươi bốn con mắt đang tò mò nhìn ra. Cô trừng mắt với cái lũ chêm chếp đó, nhìn gì mà nhìn chứ? Xưa giờ bộ đây là lần đầu cô đánh nhau với Hoàng à?

Giờ thì hay rồi, cả hai đang ngồi dưới phòng giám thị mà viết kiểm điểm. Thật tình, cô thấy cái kẻ đáng viết kiểm điểm là ông thầy dạy Sử. Ông “hôn nhiên” đứng nhìn hai con người bị tai nạn nằm chình ình dưới đất mà không biết giúp đỡ rồi để ột cô gái mới lớn mất đi nụ hôn đầu.

Còn tên Hoàng, ngồi viết kiểm điểm “dui” lắm hay sao mà cứ cười mỉm mỉm rồi lại liếm liếm cái môi.

“Bộ cậu ”dui” lắm hay sao mà cứ ngồi cười như thằng dở vậy?”

“Kệ tôi đi, tại tôi mắc cười nên tôi cười. Cậu cười không được nên ganh tị à?”

“Ừ, cười không được nên nổi điên vậy đó! Hừ!” Cô viết xong bản kiểm điểm rồi đứng lên bỏ về lớp. Cậu ta cũng đứng lên te te đi theo, cô quay lại thì cậu ta đứng nhip “dò” ngó trời. Đồ dở.

13. Chương 15: Tắm Hình Thảm Họa Trên Facebook

Chương XV: tắm hình thảm họa trên facebook

Đến chiều, cô mang nguyên cái bản mặt của một cái con nhỏ bị mất nụ hôn đầu về nhà. “Rầm” cái cửa tội nghiệp bị cô đá không thương tiếc. Cô “bay” vô phòng tắm, xả nước cho người nó “nguội” chứ giờ nó “hót” quá trời quá đất luôn rồi.

Ở một quán cà phê gần trường, một cái bàn gần cửa sổ. Có hai thanh niên mặc đồng phục, ngồi nhâm nhi ly capochino. Một mang vẻ đẹp trai mà thư sinh, lãng tử. Một đẹp trai nhưng mang vẻ hào hoa, sành đời. Khỏi nói cái tên hào hoa sành đời là Thiên Hoàng, còn đứa còn lại là Nhật Vinh, bạn thân của Thiên Hoàng.

“Nè, mày làm gì mà cười cười hoài vậy?” tên Vinh hớp một ngụm cà phê rồi nhìn Thiên Hoàng cứ cười nãy giờ.

“Mày có biết Huyền Di lớp tao không?”

“Biết, mày đừng nói là mày cười cái vụ lúc sáng nha?”

“Ừ, mà sao mày biết?”

“Lên facebook là thấy liền, ảnh đăng quá trời!” Nhật Vinh cầm điện thoại vầy vầy rồi thả cho Thiên Hoàng.

Mặt Hoàng chuyển từ xanh sang tím, từ tím sang trắng rồi chuyển hẳn sang màu đỏ. Khỏi từ hai lỗ tai cậu xì ra cứ như ống khói tàu hỏa. “Ai đăng?” cậu nghiêng răng hỏi Nhật Vinh.

“Mày nghĩ tao biết?” Nhật Vinh vừa nói xong thì Hoàng đứng lên bỏ về. “Ê, trả...trả..” Chưa nói hết câu thì Vinh thấy Hoàng đã đi xa quá rồi.

Tại tư gia Huyền Di, mặt của Di hiện tại còn xanh hơn cả ớt nhái. Cô nguyên rửa đứa nào đăng tấm này. Tiên sư chúng nó. Cô đập cái laptop mà thấy thương nó.

“No face, no name...”

“Giờ này còn nô nô gì nữa, alo, ai vậy, không biết tui đang bực hay sao mà còn gọi?”

Cái giọng leo lẻo bên kia khỏi nói tên cô cũng biết là ai. Nó nói không ngớt miệng, cô chỉ im lặng ngồi nghe rồi kết thúc bằng một chữ “Ừ”.

Cô quăng cái điện thoại sang một bên rồi nằm dài ra giường. Tứ chi hình chữ đại, cô nhắm mắt lại rồi ngủ luôn.

Khoảng sáu giờ rưỡi cô giật mình tỉnh giấc, việc đầu tiên sau khi cô mở mắt là vớ lấy cái điện thoại mà online facebook. Chèn đét ời, tấm hình cán cột mốc một ngàn like. Nhìn mà sốc dã man. Đã mất đi nụ hôn đầu giờ cô còn bị đem bêu rếu cho bàn dân thiên hạ thấy. Thật là muốn nổi xung thiên.

14. Chương 16: Cảm Giác Lại

Chương XVI: Cảm giác lạ

Hôm nay đã là thứ sáu, tính từ lúc cô mất nụ hôn đầu đến nay là đã mười sáu tiếng đồng hồ. Cô vác cặp vô lớp mà cái mặt chằm chằm, mặt tên Hoàng cũng chả khác hơn là bao.

Đi có từ cổng trường vô tới lớp mà cứ bị chỉ chỉ trỏ trỏ, lấy khẩu trang đeo vô rồi mà vẫn nhận ra. Thật đúng là cái lũ nhiều chuyện. Di đứng sành soạn tập, Hoàng thì liếc Di.

“Liếc gì mà liếc hả? Quen biết gì liếc?” Cô nổi nóng từ qua nay, giờ đụng “chiện” là chửi luôn.

“Không quen, liếc cho quen!”

“Không quen thì không quen luôn đi, liếc cho quen làm gì? Mối hun tùm lum tùm la, hun vô mối tôi, bần chết đi được. Ờ!” Cô làm động tác buồn nôn để minh họa cho câu nói thêm phần sinh động.

“Sau này tôi còn hôn cậu dài dài.”

“Ý gì đây hả?”

Cả hai đứng nhìn nhau bậm trợn, không khí xung quanh đang nóng bất thành linh hạ xuống độ âm. Thật là kinh khủng. Hoàng bất chợt vươn tay ra kéo Di lại gần hơn, môi cậu với môi cô chỉ còn cách nhau vài milimet. Cả hai nghe được cả hơi thở của nhau. Nhịp tim cô lại đập chệch đi một nhịp.

“Hừm, E hèm” Tiếng nói vang lên không xa không gần, chỉ ngay lỗ tai mà hét vào. Hoàng buông Di ra, liếc qua là bạn lớp trưởng thân thiện dễ mến đang đứng chình ình với nụ cười tươi không cần tười. “Hai bạn định đóng phim tình cảm cho ai xem?”

“Ai muốn xem thì xem.” Tên Hoàng trả lời ngon ơ.

Bạn lớp trưởng gật gù bỏ đi, thế là thế nào nhỉ? Lại hỏi câu đó xong rồi bỏ đi tuốt vậy á hả? Chú ấy cứ đùa.

Còn nữa, tim Di nãy giờ hình như đập không đúng quỹ đạo, nó có chỗ sai sai nào đó. Hình như nó đang rung động. Kì lạ, đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được điều này.

Giờ ra chơi, tại căn tin có hai bà tám đang ngồi nói chuyện.

“Tim tớ bị gì á!” Di nói chuyện với vẻ lo lắng vô cùng.

“Gì là gì?” Nhi ngồi ăn mì nhướn mắt hỏi lại.

“Không biết, khi đứng gần Thiên Hoàng thì tim tớ đã hẫng đi vài nhịp.”

“Cậu có cảm tình với Hoàng rồi đấy!”

“Sao như thế được? Tớ và cậu ta là kẻ thù, làm gì có vụ có cảm tình hay cảm tính.”

“Có một sự thật mà con người ta không thể chối bỏ đó là tình yêu. Tình yêu sẽ hóa giải mọi hận thù, kẻ thù vẫn có thể trở thành người mà ta yêu thương nhất, quan trọng nhất.”

Sau khi nghe Nhi nói xong câu đó, cô lặng người đi, có phải vậy, có phải như Nhi nói, cô đã bắt đầu có cảm tình với Thiên Hoàng? Kẻ thù còn có thể trở thành người yêu, huống hồ gì cô với Hoàng chỉ là sự kình chống nhau nhất thời của cái “tuổi nổi loạn”.

Câu nói đó của Nhi nó cứ đeo đuổi cô mãi, tim cô cứ bắt đầu đập loạn xì ngầu lên khi thấy Hoàng. Nhưng dù có cảm tình đi chăng nữa cô nghĩ chuyện này không nên để cho Hoàng biết vì người cậu ta yêu bây giờ là Nhã Hà. Cô chẳng muốn làm chuyện tình tay ba chút nào.

15. Chương 17: Sự Quan Tâm

Chương XVII: Sự quan tâm

Đạo gần đây cô bắt đầu để ý đến Hoàng hơn, cả hai cũng nói chuyện vui vẻ với nhau hơn, không còn cẩu thả như trước. Đây là một điều lạ mà khiến cho cô phải khổ sở với bạn Nhã Hà yêu “vầu”.

Ngày nào cũng chất vấn đi chất vấn lại ba bốn câu hỏi nghe muốn mòn lỗ tai. Cái gì cũng vừa phải thôi, định “không phải dạng vừa đâu” à?

Hoàng cũng đã bắt đầu lơ Hà và dành sự chú ý đó về phía Di nhiều hơn. Cả hai thường xuyên đi uống trà sữa cùng nhau. Uống riết mà muốn tăng cân.

Nhưng có lẽ nó đã trở thành một thói quen khó bỏ của cả hai người. Có lẽ đúng như lời của Diễm Nhi, cô đã thích Hoàng thật rồi. Do sự “hận thù” ấu trĩ của cả hai nên hai bạn đã lỡ mất nhau.

Thời gian trôi qua một cách chóng mặt, mới ngày nào Di và Hoàng còn gân cổ lên cãi với nhau thế mà nay cả hai đã ngồi cùng bàn ở quán trà sữa để cùng nhau ôn tập để thi học kỳ một.

Chính nụ hôn đó đã kéo cả hai lại gần nhau hơn, cũng nhờ nó mà những mâu thuẫn trước đây không còn nữa nhưng những rắc rối cứ lần lượt ủa tới một cách bất ngờ.

Chiều hôm nay, chẳng biết tại ai mà cô phải ngồi dưới văn phòng làm một bảng tường trình dài “thòn lòn” về việc “tàn trử” mất mèo. Quái, cô đời nào chơi ba cái thứ độc địa đó chứ.

Đang lang thang trong sân trường buồn gần chết luôn thì Thiên Hoàng chạy lại đi song song mà tán gẫu.

“Di nè, cuối tuần này tôi với Di đi xem phim nha?”

“Phim gì?”

“Không biết, đến rạp rồi mình chọn! Bữa đó tôi qua đón Di!”

“Ừ, bye ha, hôm nay tôi mệt lắm dòi!”

Cuộc nói chuyện chấm dứt, Hoàng thì đứng cười cười con cô thì cứ cằm đầu mà đi thẳng ra cổng. Cô biết tổng cái lũ đứng sau chơi khăm cô không ai khác chính là mụ Nhã Hà xấu xa đó. Vì ai mà bả có “động lực” làm chuyện tà trời đó, dám vu oan ột thiếu nữ ngây thơ trong sáng như cô đây. Vì tên Hoàng thối tha đó chứ do ai, tự đứng thân nhau làm chi cho cô gặp rắc rối vậy trời.

Chủ nhật, Hoàng chạy chiếc xe máy đến nhà cô đợi sẵn. Cô thì loay hoay thay quần áo trên phòng. Cái này có được tính là hẹn hò không nhỉ? Cô phải chuẩn bị cho chu đáo một chút chứ. Đang đứng suy nghĩ viễn vông thì điện thoại cô báo tin nhắn.

Thì ra là tin nhắn của Hoàng, cậu ta viết gì cô đọc chả hiểu gì cả. “Các cậu làm tổn tuổi thọ của các quý ông như tôi đây!” Hử, tên này bị hâm à? Cô quăng điện thoại qua một bên rồi tiếp tục công cuộc làm đẹp. Cô lằm bằm tự hỏi tại sao đến giờ mẹ chưa gửi đồ về. Thật là...

16. Chương 18: Xem Phim

Chương XVIII: Xem phim

Tính từ khi cô leo lên xe cho đến khi tới rạp chiếu phim là khoảng ba mươi phút, cả hai cùng nhau đi lòng vòng ăn sáng, nói chuyện. Đến gần trưa thì mới bắt đầu mua vé xem phim. Cái bộ phim gì mà nghe tựa là hết muốn coi, thế mà cái bà bán vé bảo hay lắm. Thôi thì tin một lần, vô coi đại vậy.

Mất gần ba tiếng xem phim, nói xem phim cho sang chảnh chứ ba tiếng đó cô dựa vào ghế đánh một giấc, bỏ mặc tên Hoàng muốn làm gì thì làm, miễn đừng có bỏ cô một mình lại đây là được rồi.

Sau khi kết thúc phim, cả hai cùng nhau đi ăn, đi vòng vòng ở thành phố, rồi lại đi shopping mua này mua kia. Nhưng cả hai bạn trẻ đều không hay đang có một kẻ bám đuôi này giờ, đó là ai? Khỏi nói cũng biết, Nhã Hà nhà ta chứ ai.

Hoàng vẫn lú lo huyền thuyên từ chuyện này đến chuyện khác, nói không mỏi mệt, miệng kéo da non không nổi là vậy.

“Nè Di, sao cậu ở nhà một mình vậy?”

“Ba mẹ ở nước ngoài thì ở nhà một mình chứ sao.”

“Sao cậu không qua đó luôn?”

“Tại không thích nhưng chắc học hết cấp ba thì tớ đi qua bên luôn!”

“Cậu đi tớ buồn lắm!” Câu này Hoàng nói nhỏ xíu, vánh cả cái lỗ tai lên chưa chắc đã nghe được.

“Hả?” Di hỏi lại câu Hoàng vừa nói nhưng cậu ta lại lắc đầu rồi cười, cả hai tiếp tục đi vòng vòng cho đến khoảng tận chiều mới trở về.

Hôm nay là một ngày rất vui vẻ, cả hai dường như đã nhận ra tình cảm dành cho nhau, hình bóng của Hoàng đã in sâu trong tim Di. Cô hay cười khi nghĩ về Hoàng, cả Hoàng cũng vậy.

Nhưng liệu rằng mọi thứ có tốt đẹp...!

17. Chương 19: Thi Học Kỳ, Bài Thi Kỳ Lạ

Chương XIX: Thi học kì, bài thi kì lạ

Thời gian trôi thật lẹ, mới đó mà hôm nay đã đến ngày vô cùng trọng đại của cuộc đời học sinh. “Ngày thi học kì” khỏi nói thì ai cũng biết là cô sợ nhất mấy cái việc thi cử. Trời sinh cô ra đã cho cô tẹt về phần học thuộc bài, thế mà trước thi cô phải học cả đồng đề cương dày cộm. Nhìn mà mắt mũi hoa cả lên.

Cô đang đứng lẩm bẩm ôn bài thì có một “thím” nhảy từ “lùm” nhảy ra hù làm cho cô hết cả hồn. Lấy lại bình tĩnh cô mới quát:

“Quý tha ma bắt cái con nào thằng nào dám hù bà, làm quên hết bài rồi đây này!”

“Xin lỗi, xin lỗi!” Mặt con Diễm Nhi méo xệch khi thấy cô quạu, nó chỉ cười cười rồi chạy tuốt vì nó biết, ở lại lâu là trước sau gì cũng bị cô đập cho nhừ tử, về má nhận không ra.

Cô hậm hực bước vào phòng thi, sau một hồi chờ đợi giám thị xếp chỗ thì bây giờ, cô đã ổn định chỗ ngồi. Đang loay hoay tìm bút thì một bàn tay khều nhẹ vào lưng cô. Cô quay người ra sau, woa, hóa ra người sau cô là một trong mười hot boy của trường. Cậu bạn đó nhìn cô cười tinh nghịch.

“Nghe danh bạn bá chủ dàn hot girl trường đã lâu, nay mới được gặp mặt! Rất vui được làm quen với bạn, Huyền Di. Mình là Minh Đạt.”

Cô cũng lấy lại vẻ bình tĩnh rất nhanh, không để cho đối phương biết cô mê trai. Cô mỉm cười gật đầu chào.

“Ừm, chào bạn!”

“Có gì giúp đỡ mình!”

Di không trả lời, cô quay lên, thì ra làm quen để chỉ bài, đừng có mà mơ. Tưởng gì, cũng chỉ là bọn đẹp trai nào bần. Đang suy nghĩ thì tiếng trống phát đề vang lên. Nhìn vào đề mà cô thẳng thốt, hình mình

họa môn vật lý là là là tấm-hình-cô-với-tên-Hoàng-hôn-nhau. Tại sao lại tính lực ma sát và lực tiếp xúc chứ. Thiếu cha gì hình không đưa vô lại đưa hình này? Phải đi kiện cha hiệu trưởng mới được.

Cả phòng thi đều đồng loạt nhìn cô, nhìn gì mà nhìn, vui lắm hay sao mà nhìn? Cô cúi gằm mặt xuống bàn chăm chú làm bài để tránh mấy đôi mắt tò mò của lũ điều hâu đó.

Ở phòng kia, Hoàng cũng chẳng khá hơn, bị nguyên một đám chăm chú nhìn như sinh vật lạ. Cả giám thị phòng thi cũng nhìn. Ngại chết đi được.

Hên là giờ thi trôi qua nhanh chóng, bước ra khỏi phòng thi mà người vẫn căng thẳng. Cô đứng dựa vào vách tường, tay cầm đề thi dán chặt mắt vô đó, cô nhìn đến nỗi hai con mắt sắp rớt ra.

“Di!” Hoàng đi đến đứng bên cạnh lúc nào cô chẳng hay, cậu ta cũng chăm chú nhìn cô, mấy kẻ xung quanh thì chăm chú nhìn cả hai.

18. Chương 20: Chia Tay

Chương XX: Chia tay

Mới Hoàng mấp máy chuẩn bị ột lời nói, thì tiếng của con gì không rõ kêu lảnh lót hai chữ: “Thiên Hoàng”. Ôi mẹ ơi, nghe mà muốn rụng rời tay chân. Di quay lưng đi trước, Hoàng với tay định kéo cô lại nhưng không kịp với Nhã Hà xà vào lòng cậu với tốc độ ánh sáng.

“Sao anh đi mà không đợi em?” Nhã Hà nũng nịu ôm lấy cánh tay Hoàng. Cậu nhìn cô ta rồi thở dài. Chán nản, là hai từ cậu có thể nói lúc này.

“Cái gì? Anh nói gì vậy Hoàng?” Nhã Hà hét lên bất mãn, cánh tay cô ta nắm lấy bàn tay của Hoàng.

“Anh nói anh muốn chia tay, anh thấy chúng ta không hợp!” Hoàng tháo tay cô ta ra khỏi tay mình, cậu đặt tay lên vai cô ta “em sẽ tìm một người tốt hơn anh, xin lỗi em nhưng anh đã nhận ra rằng người anh yêu thật sự không phải là em! Anh xin lỗi!” Hoàng quay lưng đi mặc cho cô ta đứng như trời trồng, hai con mắt của cô ta mở trừng trừng, nước mắt chảy dài trên mặt cô ta.

“Không, Hoàng, em không muốn mình kết thúc như vậy! Thiên Hoàng!” tiếng hét của cô vang vọng trong không gian bao la của đất trời. “Tại mày, Huyền Di, mày sẽ không yên với tao đâu.” Cô ta lăm bằm trong miệng rồi quay lưng đi về hướng ngược lại.

Ánh chiều tà trải dài trên mặt đường, chiếc bóng cô quạnh đi trên con đường về nhà của Di thật buồn. Cô cứ nghĩ về lúc chiều, Hà đến ôm Hoàng, cô cảm thấy ngực mình từng tức. Tại sao vậy? Tại vì cô cũng yêu Hoàng - người con trai đã thuộc về người khác.

Cô không muốn, thật sự không muốn bản thân mình cứ phải đơn phương như thế này. Điện thoại có thể tắt nguồn, tháo sim nhưng là con người thì làm sao có thể ngừng yêu mà tháo tim ra chứ.

Lên đến phòng, cô ôm gối, mắt nhìn ra bầu trời ngoài kia. Liệu cô nói ra thì Hoàng có còn thân thiết với cô nữa không.

Hoàng cũng có cùng một tâm trạng, liệu Di sẽ còn cười nói với mình nữa hay không? Hay chỉ là những cái liếc mắt mà đầu năm cả hai “trao nhau”. Phức tạp!

19. Chương 21: Muốn Nói Ra Điều Thầm Giấu

Chương XXI: Muốn nói ra điều thầm giấu

”Gái có bồ như hoa có chủ

Anh hùng thực thụ đánh chủ giết hoa

Trair có bồ như cây cắm chậu

Chị nào thâm hậu đập chậu cướp cây!” Đó là nguyên si văn bản mà con bánh bèo Diễm Nhi muốn nhắn gửi đến cô.

Giờ chỉ muốn đập đầu vô tường chết thôi, sống mà cứ ôm cái mối tình trắc trở này thì có ngày sẽ bị hở van tim hoặc tim thông rồi lăn ra chết.

Cô bước vào lớp, Hoàng đang ngồi chơi game. Thở dài, rồi hít sâu lấy tinh thần bước vào. Mà thật tình cô cũng không hiểu tại sao là chỉ gặp Hoàng mà cô còn căng thẳng hơn đi lấy điểm thi nữa. Lạ đời!

Đặt mông ngồi xuống ghế, cô liếc liếc Hoàng. Biểu hiện bình thường, không có gì khác thường. Có lẽ mọi chuyện vẫn đi theo quỹ đạo bình thường và không có việc gì bất thường.

”Liếc gì? Cậu chơi chậm thật đó Huyền Di, đã hơn nữa tháng mà vẫn nằm cấp, xem tớ này, lên hai cấp nữa rồi đây!” Cậu ta chỉ chỉ vào điện thoại. Cô bĩu môi. Sao không nói gì đáng nói hơn chứ.

”Kệ cậu, tớ chậm vậy đó!” Cô đáp, đây là lúc thích hợp để bày tỏ tình cảm, lấy toàn bộ can đảm cô mở miệng: “Mà Hoàng nè, tớ...”

”Tùng tùng tùng” Ôi tiếng trống trường, chưa bao giờ cô hận tiếng trống như lúc này. Đã lấy hết can đảm thể mà...thật là muốn chết quách cho xong.

”Chuyện gì Di? Chút nói ha, cho tớ mượn cây bút xanh luôn!” Cô đưa cây bút cho cậu, lát nữa can đảm đâu mà nói. Thiên Hoàng ơi là Thiên Hoàng! Cậu làm sao mà hiểu được nỗi lòng này chứ. Cô cắn cắn môi.

Tan học thì cô chạy thật nhanh về nhà, không còn tí ti can đảm nào để nói cả. Vừa về đến nhà thì có tin nhắn.

”Sáng Di muốn nói gì?” Là tin nhắn của Thiên Hoàng. Cô cầm điện thoại cả buổi mà chẳng biết phải trả lời như thế nào nữa. Nhắn lại sao đây, cô đi qua, đi lại.

”Tình yêu em trao anh sao cứ lặng thầm, vì tình yêu trong cứ mãi im lặng, nhìn anh vui tìm em càng yêu anh hơn, anh biết không?...” Điện thoại cô reo. Chèn hết ơi, đổi nhạc chuông nay hơn tháng trời mới có người gọi, muốn quên luôn nhạc chuông là gì. Cô nhìn tên, là mẹ sao.

”Alo, con nghe nè mẹ!”

“...”

”Được rồi!”

“...”

”Tạm biệt mẹ!” Cuộc nói chuyện kết thúc, nhanh gọn lẹ.

Cô nằm vật ra giường, bấm điện thoại mở nhạc nghe cho khuây khỏa. Đầu cô muốn nứt ra vì căng thẳng.

”Yêu đơn phương không nói thành lời, tim em thương nhớ anh từng đêm. Em luôn mong anh hãy nghĩ đến em chỉ một lần. Để em không cô đơn mỗi khi đêm về...” Lời bài nhạc giống cảm xúc của cô thật. Phải, cô đang yêu đơn phương Thiên Hoàng. Đã từ lâu, từ rất lâu, cô yêu Hoàng nhưng... Cô luôn trốn tránh sự thật, cô không dám tin là mình đã yêu Hoàng nhưng cái gì cũng có thể phủi bỏ trừ tình yêu.

Đôi mắt cô nhắm dần theo giai điệu của âm nhạc. Tình yêu phía trước của cô còn mờ mịt lắm.

20. Chương 22: Bạt Tay

Chương XXII: Bạt tay

Tan học của buổi chiều hôm nay cô nhận lời đi “ăn nhậu” với con Công Tăng Tôn Nữ Tạ Thị Bánh Bèo. Ngồi ở quán cà phê mà cô cứ thở dài thườn thượt. Chắc cô đã già.

“Nè. Sao buồn bánh xèo?” Diễm Nhi lay lay tay cô hỏi.

“Tự đừng phát khùng!” Cô trả lời chán nản, xong rồi lại thở dài.

“Chưa tỏ tình với Thiên Hoàng à?”

“Biết rồi còn hỏi!”

“Nhắm mắt nói đại đi, lo gì!” Nghe lời xúi giục của con này chắc chết, nó thật sự chẳng biết cảm giác đơn phương kinh khủng cỡ nào đâu.

Thở dài rồi lại thở dài, Công Tăng Tôn Nữ Tạ Thị Bánh Bèo ngồi nhìn rồi cũng thở dài thườn thượt theo. Ngồi nói chuyện với nó chẳng bao lâu thì cô đi về, mệt mỏi rồi, nói với con này cũng vô ích. Không hề giảm bớt được nỗi buồn.

Cô lẽ loi sầu bóng đi về, thật tình cô cũng chẳng hiểu được mình sợ cái gì mà không dám nói. Chỉ có ba chữ “Mình thích cậu” mà không nói được thì sau này còn làm ăn gì nữa chứ.

Ngồi xuống ghé đá bên đường, mắt cô ngược nhìn lên bầu trời đã chuyển màu. Nay hình như là đầu đông rồi thì phải. Lá cũng rụng hết, khí trời se lạnh lạ thường. Ngắm nhìn những cặp nam nữ tay trong tay hạnh phúc lướt qua, lòng cô bỗng dâng một nỗi niềm không thể tả. Chỉ biết đại khái gọi nó là “Buồn”.

“Nói, không nói, nói, không nói,...” Cô ngắt lá phượng, đến chiếc lá cuối cùng, cô nhẹ nhàng ngắt ra “nói”, là cô phải nói. Có lẽ ông trời cũng không cam tâm để cô phải đơn phương hoài. Thôi, cứ nói đại rồi phó mặc cho duyên số vậy.

“Tình yêu em trao anh sao cứ lạnh thắm, vì tình yêu trong em cứ mãi im lặng, nhìn anh vui, tìm em càng yêu anh hơn, anh biết không?... Tình yêu anh trao em cứ mãi lạnh lùng,...” Ai gọi vậy nhỉ? Cô moi điện thoại ra, cái tên Thiên Hoàng nhấp nháy trên màn hình. Sao trùng hợp vậy, cô cũng định gọi cho cậu ta.

“Alo, tớ nghe...đây...H...”

“Cô đang ở đâu?” Giọng Thiên Hoàng lạnh cực kì. Sao vậy nhỉ?

“Công viên gần trường.” Cô trả lời.

“Ồ yên đó cho tôi! Tút...tút...tút...” Âm thanh ngắt máy vang lên, hiện tại cô mặt mày nghếch ra chẳng hiểu sự tình gì đang diễn ra. Chưa tới mười phút, Thiên Hoàng đã đến trước mặt cô. Mặt mày cậu ta chằm chằm như cô ăn hết cửa ông nội cậu ta vậy.

“Hoàng, tớ có chuyện muốn nói với cậu đây!” Cô đứng lên vui vẻ đi đến. “Bốp” một bạt tay giáng vào mặt cô, cảm giác đầu tiên là đau, sau là choáng. Âm thanh chua chát vang vọng, thời gian như ngưng đọng. Thiên Hoàng đánh cô.

“Tôi cũng có chuyện muốn nói với cô đây. Em gái tôi làm gì cô mà cô sai người chặn đường đánh nó, cô ghét tôi thì cô kiếm tôi mà giải quyết, em tôi làm gì cô hả? Hả? Tôi đã từng rung động trước sự dịu dàng, lúc nào cũng ôn nhu của cô đấy Huyền Di. Nhưng tôi đã lầm, cô...cô là một kẻ tiểu nhân. Từ giờ, tôi và cô không còn là bạn bè gì hết.” Thiên Hoàng tuôn một tràng dài như sớ Táo Quân. Mặt cậu ta trông cuej kì tức giận. Cô thật sự không nghe lọt và cũng chẳng hiểu Hoàng đang nói gì nữa.

“Hoàng, mình không có. Hoàng đừng hiểu lầm mình!” Cô cố níu kéo lòng tin từ vực thẳm của Hoàng. Cô thật sự không làm nhưng Hoàng không tin cô.

“Không có? Hiểu lầm? Ý cô là em gái tôi bịa chuyện sao?” Gì nữa đây, cô còn chẳng biết em gái Thiên Hoàng là ai thì sao cô bé đó biết cô chứ. “Bốp” một phát tán nữa lại hạ cánh vào gò má của cô. Nước mắt cô tuôn rơi lã chã. Cảm giác này không phải đau ở thể xác mà đau ở tâm hồn.

“Dối trá!” Nói rồi Thiên Hoàng quay lưng đi, bỏ mặc cô ở đó. Coi như là chấm hết ột cuộc tình chưa nở đã vùi tàn. Trời cho duyên nhưng không cho nợ, trời xui khiến cho hai đứa xa nhau.

“Những giọt nước mắt của cậu là những viên ngọc lưu ly xinh đẹp, đừng bao giờ để lãng phí những viên ngọc này. Đừng bao giờ khóc cho những việc vô nghĩa.” Lời nói của Thiên Hoàng ngày nào nay vang vọng bên tai, hai cái tát đó sẽ không đau lâu đâu. Nhưng trái tim cô có lẽ sẽ không lành vì niềm tin của Hoàng dành cho cô đã vụn nát.

21. Chương 23: Mọi Chuyện Cứ Dồn Dập

Chương XXIII: Mọi chuyện cứ dồn dập

Cả đêm qua, cô chỉ ôm gấu bông mà khóc. Hậu quả của việc khóc đêm qua lãsáng nay là cô phải vác cái cửa sổ tâm hồn sưng vù đi học. Vừa đi vào trường thì đã nghe mọi người xù xì. Thật tình, cái trường này học thì chả bằng ai chứ về phần nhiều chuyện thì đứng đầu thành phố chứ chẳng chơi.

“Mày biết gì không, Huyền Di sai đàn em đánh em của Thiên Hoàng đó!” Một nam sinh thì thầm.

“Làm sao được, tao thấy Huyền Di hiền khô hà, làm gì có đàn em đánh anh. Tao không tin!” Nam sinh khác lên tiếng phản bác. Nam sinh đó nói đúng, cô làm gì có đàn em đánh anh mà sai người đi đánh đàn mặt kiêu đó. Chắc chắn có người ném đá giấu tay.

“Lúc đầu tao cũng không tin đâu nhưng nghe con Nhã Hà đồn um sùm ấy!” Nhã Hà? Cái tên đó lọt ngay vào tai cô, giấu đầu lòi đuôi rồi. Chính cô ta, chỉ có cô ta mới sử dụng chiêu trò tiểu nhân vậy. Huyền Di bước nhanh về lớp, vụ này cần làm rõ để tránh thị phi sau này.

“Di! Bánh xèo!” Tiếng gọi lãnh lớt sau lưng khiến bước chân cô chùn xuống rồi dừng hẳn. Ngoái đầu lại thì bắt gặp ánh mắt lo lắng của Diễm Nhi.

“Chuyện gì Công Tăng Tôn Nữ Tạ Thị Bánh Bèo?” Cô hỏi.

“Giờ này còn giỡn nữa, nghe đồn là em gái của Thiên Hoàng bị đánh đến phải ngồi xe lăn luôn kìa. Mình không tin là xèo làm nhưng hiện giờ thị phi đang đổ về phía xèo đó. Dư luận cả trường đang sôi sục vì vụ này đó! Xèo tính sao?” Nó hỏi.

“Tính sao nữa, chà đạp dư luận ra mà sống. Tớ không hy sinh vì dư luận đâu, tớ sẽ vạch mặt con Nhã Hà ra, chỉ có nó mới chơi trò bẩn bựa như vậy!”

Bước vào lớp, cô chẳng thấy Thiên Hoàng đâu cả. Đã đến lớp rồi cơ mà. Đặt cặp xuống ghế, cô rảo bước ra hành lang. Bước chân cô cứ đi, đi trong vô thức, chẳng biết đi đâu nhưng trong tâm trí của cô là khiến cô phải đi tìm Hoàng giải thích.

Cuối hành lang, nơi ấy có một bóng người, là Thiên Hoàng. Cô bước lại gần hơn.

“Thiên...” Cô chưa gọi hết tên của cậu thì cậu đã đi xuống cầu thang. Tiến lại ngay cầu thang, cô nhìn xuống. Hoàng đang đứng ở giữa cầu thang. Cậu ta ngược lên, bốn ánh mắt chạm nhau. Uất hận, căm phẫn, là ánh mắt hiện giờ của cậu. Cô cup mi mắt xuống, ngoảnh mặt bước đi. Cô nghĩ, hiện giờ có nói gì thì Hoàng cũng chỉ coi cô là kẻ xấu. Niềm tin của người ta dành cho cô đã bị vức xuống vực thẳm thì thật khó mà kéo lên.

Tiếng nhạc sập sình, tiếng hò hét đình tai nhức óc, tiếng va chạm của thủy tinh. Cô đang ở trong quán bar với Diễm Nhi. Cô buồn, con Nhi lợi dụng nỗi buồn của cô mà lôi kéo cô đi ăn chơi một bữa cho khuây khỏa đầu óc.

“Uống...đi...xèo!” Con Nhi đưa ly rượu lên. Cô xua tay lắc đầu. Tửu lượng cô cực yếu, mới vài ly mà cô đã say khướt.

22. Chương 24: Ảnh Nóng

Chương XXIV: Ảnh nóng

Sáng hôm sau, mặt trời có lẽ đã leo đến tận đỉnh núi chứ chẳng chơi. Cô tựa mình tỉnh dậy. Dáo dác nhìn xung quanh, đây là đâu vậy. Đầu cô nhức bưng, chẳng thể nào nhớ hết chuyện đêm qua. Đây đâu phải phòng cô, tay mò mẫn tìm điện thoại. Cô quơ trúng một cái gì đó, kéo ra khỏi chăn, là bộ đồ đêm qua.

Cơ thể cô... Cô nhắm mắt, gục mặt xuống. Tay vò vò đầu, chuyện gì xảy ra vậy trời. Quá trình thay quần áo của cô diễn ra với tốc độ ánh sáng. Bước ra khỏi phòng, giờ cô mới nhận ra cô đã được đưa và khách sạn. Cầm chìa khóa xuống quầy tiếp tân.

“Chị, cho em hỏi đêm qua ai đưa em đến đây vậy?” Cô hỏi cô gái tiếp tân.

“Hình như là một thanh niên, người thanh niên đó rời đi lúc khuya, khoảng ba giờ sáng thì phải!” Cô gái đó trả lời không có gì gọi là chắc chắn. Cô bước ra khỏi khách sạn, bắt taxi về nhà. Giờ cô chỉ muốn ngủ một giấc cho quên hết sự đời.

Vừa sải người nằm lên giường, điện thoại cô reo lên.

“Alo, gì?” Là Diễm Nhi gọi.

“Xèo, lên face đi, đêm qua làm gì mà ảnh nóng của xèo tràn lan khắp nơi vậy?” Cô bật dậy, tay mở laptop, đập vào mắt cô là cả chục tấm ảnh của cô nằm giữa chiếc giường xám tro cùng với một người thanh niên. Gương mặt của người đó bị làm mờ đi. Nhìn sơ qua cũng biết là cô. Gập mạnh cái laptop, cô muốn điên lên.

Sao cứ hết chuyện này rồi đến chuyện khác dồn vào cô vậy chứ. Ai, ai là người đã chơi cái trò bẩn như vậy. Cô quơ toàn bộ đồ đạc trên bàn xuống.

“Á á á á” Cô hét lên, cứ hét lên như điên dại. Một mồi rồi khụy xuống bên giường và khóc. Mắt Hoàng chưa đủ với cô sao. Tại sao phải hại cô ra nông nỗi này. Đời con gái của cô coi như tiêu tan.

Ở một nơi khác, cách nhau nửa vòng Trái Đất, tại một ngôi nhà sang trọng có hai vợ chồng rất trẻ đang mặt cau mày có với những tấm hình trên face.

“Huyền Di...con bé...” Người phụ nữ không nói thành lời.

“Em bình tĩnh đi!” Người đàn ông vuốt ve an ủi vợ mình.

23. Chương 25: Con Điếm

Chương XXV: Con điếm

Mặt dù dư luận toàn trường đang sôi ùng ục lên vì những tấm ảnh nóng của cô nhưng cô không thể nào làm trái với công việc hàng ngày được. Hôm nay cô phải đến trường, không đeo khẩu trang hay mắt kính gì cả, cô cứ ngẩng cao đầu mà sống. Những tấm ảnh đó coi như chỉ là tai nạn.

“Nó kìa, cave hạng sang đó. Tưởng tốt lành lắm...”

“Ừ, loại đó vào trường chỉ làm cho trường thêm ô uế.”

“Cái thứ mới bày lớn mà bày đặt!”

Đó là những lời đàm tiếu của cái bọn nữ sinh trong trường. Tức lắm nhưng cô phải nhịn. Lên cơn là coi như mình dại. Đi thêm vài bước thì nghe thêm vài câu.

“Chắc mẹ nó cũng vậy nên nó mới vậy!” Câu này thì cô không thể nhịn được nữa. Cô bước nhanh đến con hot girl tóc bím đó. “Bốp” giáng thẳng một phát tán vào mặt con nhỏ đó. Mọi người vẫn không kịp phản ứng, con đó cũng chẳng kịp lấy lại tinh thần. Hai mắt mở to cứ như là chẳng tin mình vừa bị đánh.

“Mày vừa nói gì? Có ngon thì lầy nói lại xem!” Cô chỉ tay vào mặt con nhỏ đó.

“Tao nói mẹ mày cũng làm cave nên mày cũng vậy thôi! Mày không cao sang hơn ai đâu Huyền Di!” Nhắc lại rất hay. Đây sẽ tặng thêm một phát nữa.

“Bốp” một phát tán khác giáng thẳng vào mặt con đó. “Tao nói ày biết hot girl tóc bím, mày có tin tao cạo đầu mày tại đây không? Mày nói tao sao cũng được nhưng mày đụng đến mẹ tao thì mày chết chắc. Rõ chưa hả? Mày có học sao mày mất dạy quá vậy? Hay là vô trường này mày dọa trai rồi để chúng nó đưa mày lên giường như tao!” Hia tiếng “như tao” cô phát âm cực chậm. Cô dùng tay siết chặt cổ nó, gương mặt con đó tái xanh đi vì sợ và ghệt thở.

“Cô ta nói gì sai mà cô phản ứng vậy Huyền Di?” Giọng nói quen thuộc vang lên. Tay cô nói lỏng rồi buông ra. Cô quay người lại, là Thiên Hoàng. “Những tấm hình trên face cũng chứng minh phẩm giá của cô mà. Chắc là do mẹ cô đào tạo.” Thiên Hoàng nhếch mép khinh bỉ.

“Chát” Âm thanh chua chát, mọi thứ như vỡ vụn. Cô đã xuống tay với Thiên Hoàng. Một cái tát dành tặng cho cậu ta, lòng cô thất lại, cảm giác nhức nhối trong lòng. Có phải đánh người mình yêu thương thì ai cũng có cảm giác giống cô không?

“Khốn nạn!” Cô gồng hai tiếng. Nước mắt rơi thành hai hàng dài. Không phải vì giận mà là vì cô cảm thấy mình bị tổn thương nặng nề.

“Nếu cô biết ai cướp đi sự trong trắng của cô thì cô sẽ thấy tôi khốn nạn cỡ nào. Đây chưa là gì đâu!” Cậu ta quăng vào mặt cô một xấp hình. Người nằm kế cô là cậu ta-Thiên Hoàng. Lúc này cô muốn giết cậu ta hơn là tát. Con người cậu ta không thể dùng hai từ “khốn nạn” để diễn tả được.

“Cậu làm vậy cậu nghĩ mình tài giỏi lắm à? Cậu cứ cao ngạo về việc mình đã làm đi, phanh phui ra chuyện đó cậu có biết xấu hổ không hay con người cậu không có lòng tự trọng vậy? Đáng khinh bỉ, loại đàn ông như cậu chết quách cho đỡ chướng mắt, sống làm gì cho tốn oxi?” Mọi người đều quay người theo tiếng nói. Là Chấn Vỹ. Vỹ đứng nheo mắt nhìn Thiên Hoàng. Lúc nào cũng vậy, Vỹ luôn nở một nụ cười nửa miệng. Chẳng ai biết nổi ẩn ý gì sau nụ cười đó.

“Cậu là ai?” Thiên Hoàng hỏi.

“Chấn Vỹ!” Vừa nói, cậu ta vừa đi đến, nhẹ nhàng ôm lấy eo tôi. “Là bạn trai của Huyền Di!” Sở dĩ cô đứng im cho Vỹ mượn đất diễn là vì Chấn Vỹ là bạn thân của cô và Diễm Nhi. “Tôi biết cậu qua đêm với Huyền Di nhưng với tôi đó chỉ là tai nạn. Tôi không quan tâm, tôi là bạn trai của cô ấy mà đã không quan tâm thì các người, những con người ngoài cuộc quan tâm làm gì? Ắn xong chính mỡ đi lo việc thiên hạ à?” Chấn Vỹ hỏi.

“Tôi ngạc nhiên về lòng cao thượng của cậu đấy! Chấn Vỹ!” Thiên Hoàng khinh bỉ nói. Lúc này thật nhìn chả ưa nổi cậu ta.

“Đối với tôi, Huyền Di lúc nào cũng là một thiên thần thuần khiết!”

“Cao thượng! Thật là cao thượng!” Thiên Hoàng vỗ tay. “Nhưng với tôi, cô ta chẳng hơn chẳng kém gì một con điếm rẻ tiền!”

24. Chương 26: Tan Vỡ

Chương XXVI: Tan vỡ

“Ầm” Mọi thứ cứ như vỡ vụn trong cô. Lời Hoàng nói cứ như sét đánh ngang tai, trong mắt Thiên Hoàng thì giờ đây cô không thua gì một con điếm. Nước mắt của cô không thể rơi được nữa. Tim đau quá, một khi nổi đau lên đến đỉnh điểm thì nụ cười sẽ biểu lộ thay cho nước mắt.

Cô mỉm cười nhẹ nhàng, cười nhưng không phải cười. Khóc nhưng không phải là khóc. Xung quanh cô giờ đây chỉ còn tiếng gió lùa vào kẽ lá. Hai tai cô ong ong cả lên.

Đến khi giật mình choàng tỉnh thì cô đang đứng nơi cuối hành lang. Đối diện là Chấn Vỹ. Cô nhìn Vỹ rồi ôm chầm lấy cậu ta.

“Vỹ ơi, huhu, tìm Di đau quá!” Cô ôm chặt Vỹ, cô bật khóc nức nở như một đứa trẻ lên ba bị lạc mẹ.

“Nín đi!” Vỹ nhẹ nhàng vuốt tóc cô. “Tại sao chứ? Tại sao cứ phải yêu một kẻ luôn làm tổn thương cậu chứ?” Vỹ hỏi cô, giọng đầy sự trách móc. “Tớ cũng yêu cậu mà!” Câu này, Vỹ nói rất nhỏ. Cứ như là nhờ gió gửi đến cô.

Khi tan học, cô được hộ tống về nhà bởi hai người bạn thân là Chấn Vỹ và Diễm Nhi. Nhi nắm chặt tay cô, cả ba cùng nhau thông dong dạo bước trên con đường đầy nắng chiều rực rỡ.

“Tớ muốn...đến bệnh viện thăm em của Thiên Hoàng!” Cô nói rất nhỏ.

“Nhưng...”

“Được rồi, cả ba chúng ta cùng đi!” Chấn Vỹ ngắt ngang lời của Diễm Nhi.

Đứng trước phòng bệnh, cô đẩy nhẹ cửa nhìn vào trong. Một thân hình bé nhỏ đang ngồi trên chiếc xe lăn nhìn ra bầu trời kia. Huyền Di thở dài một tiếng và quyết định bước vào. Diễm Nhi kéo tay cô lại, cô nhìn Nhi, nhẹ gật đầu một cái.

“Chào em!” Cô khẽ nói. Cô bé đó quay lại, đôi mắt buồn sâu thẳm xoáy sâu vào nội tâm của cô.

“Chị là?” Cô bé hỏi.

“Chị là Huyền Di!” Cô khẽ đáp.

“Không phải, chị không phải là...”

“Cô đến đây làm gì nữa hả? Cô hại em tôi như vậy chưa đủ sao?” Thiên Hoàng từ đâu xuất hiện ngắt ngang lời của cô bé.

“Tớ chỉ đến xem cô bé một chút thôi! Dù gì tớ cũng không có làm nên tớ không có gì phải hổ thẹn cả Thiên Hoàng.” Cô đáp cực nhẹ.

“Anh hai, không phải chị này, không phải!” Cô bé đó nắm tay Thiên Hoàng.

“Thiên Lan, em im đi! Anh sẽ đòi lại công bằng cho em!” Thiên Hoàng kéo tay cô ra ngoài. Cậu ta vung tay, cô mất đà, lao về phía vách tường bên kia, lưng va chạm mạnh vào vách tường lạnh ngắt. Cổ tay cô trầy một đường dài. “Cô trả lại đôi chân của em tôi được không? Nếu không được thì đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi! Tôi không muốn xúc phạm nhân phẩm của cô nhưng loại điếm rẻ tiền như cô thì chỉ làm ô uế nơi cô bước đến!” Thiên Hoàng nặng lời xúc phạm.

“Thiên Hoàng, đủ rồi! Tôi biết giờ tôi có nói gì cậu cũng không tin. Vậy thì tôi sẽ không nói. Nhưng tôi nên nhắc cho cậu nhớ, tôi là một con diêm, phải, đêm qua, cậu đã lên giường với một con diêm đấy! Nhân phẩm cậu cũng thối nát thôi!”

“Chát” một bạt tay giáng vào mặt cô. Là cái tát thứ ba mà Thiên Hoàng dành cho cô trong cùng một tuần. Chấn Vũ cùng Diễm Nhi bước đến vịn lấy vai cô. Cô đưa tay sờ khóe miệng, vương một chút máu. Vị tanh của tình là như vậy sao?

“Tôi sẽ trả lại đôi chân cho em cậu, và ba cái tát này...sẽ có một ngày tôi cũng trả lại cho cậu. Nó sẽ đau gấp ngàn lần đấy! Thiên Hoàng!” Hai tiếng “Thiên Hoàng” cô hạ thấp giọng vô cùng. Xoay người rồi bước đi, nước mắt cô lại rơi.

“Tại sao mình lại làm như vậy chứ?” Thiên Hoàng gục đầu vào vách tường, nước mắt cậu ta cũng rơi theo.

Phải làm sao để tìm được hạnh phúc?

Khi dòng đời cứ chen chúc dối gian!

25. Chương 27: Giữ Lời Hứa

Chương XXVII: Giữ lời hứa

“Huyền Di, bộ cậu điên hay não cậu không hoạt động vậy?” Diễm Nhi lải nhải bên tai cô suốt cả chặn đường về.

“Tớ nói rồi, tớ không bị gì cả!” Đây là lần thứ n cô lặp lại câu này. Người bị điên hoặc không có não là Diễm Nhi chứ chẳng phải cô.

“Vậy cậu làm vậy thì được gì? Cậu làm gì mà phải đổ hàng đồng tiền vào một người gần như bị tàn phế mãi mãi và điều quan trọng hơn là cô bé đó bị vậy không phải do cậu! Cậu có hiểu tớ nói không hả? Có hiểu không? Không hiểu thì tớ nói lại!” Diễm Nhi tiếp tục nhai.

“Tớ hiểu, tớ làm vậy...là để Thiên Hoàng hối hận!” Cô nhẹ giọng. Diễm Nhi im lặng nhìn cô “Tớ về đây, tạm biệt!” Huyền Di mỉm cười nhẹ rồi xoay lưng rồi đi. Mỉm cười vậy chứ lòng cô nặng trĩu nỗi buồn. Đưa tay sờ nhẹ lên gò má, hình như nó sưng rồi. Gió lùa nhẹ qua tóc cô, hong khô cả đôi mắt ướt đầm nước ban này. Gió lạnh như tìm cô vậy.

Chiều hôm sau, sau khi tan học cô đã đến bệnh viện để thực hiện lời hứa với Thiên Hoàng. Cô tìm bác sĩ tốt nhất, những thứ hỗ trợ tốt nhất cho bài trị liệu của Thiên Lan.

“Hôm nay em thấy sao Thiên Lan?” Cô nhẹ nhàng đẩy chiếc xe lăn đi dọc theo hành lang vắng người.

“Em ổn chị ạ, nhưng em có một thắc mắc.” Thiên Lan ngoái lại nhìn cô.

“Em thắc mắc gì?” Cô mỉm cười nhẹ.

“Tại sao chị lại giúp em, trong khi chị không phải là người hại em. Em cảm nhận được điều đó từ đôi mắt của chị! Chị thuần khiết, không phải là con người độc ác.” Cô bé nói. Tại sao đến cô bé còn cảm nhận được mà tên Thiên Hoàng thì không chứ? Cô dừng bước, vòng người lên phía trước cô bé rồi ngồi xuống trước mặt Thiên Lan. Cô nhẹ đưa tay bẹo má cô bé.

“Có những chuyện hiện tại em không hiểu đâu!” Cô mỉm cười, cô bé cũng cười theo. Ở đằng xa kia, Thiên Hoàng đang dõi theo cô. Đôi mắt cậu pha trộn nhiều thứ cảm xúc phức tạp.

Chiếc bóng của cô hút dần ở nơi cuối hành lang, ánh nắng chiều bao quanh lấy cô. Cứ như một thiên thần xinh đẹp, thật, Chấn Vũ nói đúng, cô cứ như một thiên thần thuần khiết không vướng bụi trần.

“Xin lỗi!” Thiên Hoàng thăm thì, cậu quanh lưng đi về hướng ngược lại.

Cô ngồi lặng lẽ bên đài phun nước ở công viên gần trường. Chiếc lá cuối cùng rơi xuống, nó nhẹ nhàng trôi dạt theo dòng nước. Chiếc lá này cũng giống như lòng tin của Hoàng dành cho cô, chiếc lá rơi xuống không phải là vì không muốn ở bên cạnh nữa mà là do cơn gió lạnh, gió vô tình chia rời bọn chúng cũng giống ai đó cố tình chia rẽ cô và Hoàng.

Cô thở dài, xua đi toàn bộ nỗi buồn. Dù có yêu nhưng cô không cao thượng để tha thứ cho Thiên Hoàng. Nếu không yêu, tất nhiên sẽ không đau, sẽ không cần bận tâm về việc có tha thứ hay không.

26. Chương 28: Ngày Xạ Trị Kết Thúc

Chương XXVIII: ngày xạ trị kết thúc

Nói cho cùng thời gian trôi cũng nhanh, mới đây đã hơn hai tháng trôi qua. Mới ngày nào cậu tổn thương cô vào một chiều đầu đông thì nay đã là đầu xuân rồi. Nỗi đau vơi bớt, tim cô không còn thắt lại mỗi khi nghĩ về cậu. Nhưng có thật sự là vậy, hay cô vẫn đang cố lừa dối bản thân rằng mình không còn yêu cậu ta. Dù gì thì dù, lừa dối hay sự thật thì cô cũng nên tìm cách lãng quên cậu ta.

Hôm nay là ngày quan trọng, buổi xạ trị cuối cùng cho Thiên Lan đã kết thúc. Cô đã thực hiện được lời hứa, cô đã trả lại đôi chân lành lặn cho cô bé. Nhìn cô bé vận chiếc váy màu hồng cô tặng xoay đi xoay lại trước gương ngắm nghía cô cũng thấy nhẹ nhõm đôi phần.

Huyền Di nắm tay Thiên Lan bước đến trước mặt Thiên Hoàng. Cô nhẹ nhàng đặt tay Thiên Lan lên tay Hoàng.

“Tôi đã làm như những gì tôi hứa!” Cô nhìn Thiên Hoàng bằng ánh pha trộn nhiều cảm xúc nhưng thật sự nó chẳng còn hơi ấm nào của tình yêu. Thật ra, tình yêu cô dành cho Hoàng thì vẫn tồn tại mãi, chỉ có điều cô không còn biểu lộ ra ngoài. Đơn phương thì chỉ mãi là đơn phương.

“Tốt, từ nay, trừ đi học ra, tôi không bao giờ muốn thấy mặt cô nữa. Hứa với tôi, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi với bất kỳ lý do gì!” Cậu ta khẽ nói. Cũng chẳng ai biết ngoài miệng cậu sắt đá, buông lời tổn thương nhưng...tim cậu như muốn vỡ ra cả ngàn mảnh. Lòng cậu thầm mong cô sẽ không hứa, mong cô sẽ bước bình cái ngang, mong cô khóc lóc trách móc. Nhưng không...

“Tôi hứa!” Cô đã buông lời hứa, hai tiếng “tôi hứa” nhẹ như gió mà cứ như cả ngàn mui kim đâm sâu vào ngực cậu. Chưa bao giờ cậu cảm thấy khó thở như lúc này. “Tạm biệt!” Cô đẩy cửa phòng bệnh rời đi, bước đi của cô nhẹ nhàng và thanh thản. Cô nhẹ mỉm cười với nắng chiều. Chiếc bóng cô kéo dài trên hành lang bệnh viện u buồn, nhìn sao đơn độc quá.

“Chị Huyền Di!” Giọng của Thiên Lan vang lên. Cô quay người lại, cô bé đang chạy đến. Dúi vào tay cô một chiếc USB. “Sẽ có lúc chị cần, em tin, anh của em rất yêu chị!” Nói rồi cô bé quay lưng bỏ đi. Yêu chị? Nếu anh của em yêu chị thì đã không xúc phạm chị như vậy rồi. Cô nhún nhún vai rồi bước đi trên lối đi này - lối đi không có người thứ hai.

Bước vào nhà, cô gặp ngay ánh mắt dò xét của ba mẹ. Nay ngày gì mà họ về nước nhỉ? Không quá ngạc nhiên cô khẽ gật đầu thay cho lời chào. Ba mẹ cũng không nói hay hỏi gì.

Vào phòng, cô chốt cửa lại, lưng cô trượt dài trên cửa. Cô ngồi bệt xuống đất, nước mắt lại rơi. Tóc rũ xuống hai bên mặt, trông cô thật yếu ớt. Giờ đây cô cứ như một thiên thần mất đi đôi cánh xinh đẹp.

“Từ đây trừ đi học, cô đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi với bất kỳ lý do gì!” Lời nói của Hoàng vang vọng bên tai. Cô ôm chặt hai tai, lắc đầu như thể muốn quên đi tất cả.

Một mỗi, cô thiếp đi trên sàn nhà. Trong mơ, cô luôn miệng gọi tên Thiên Hoàng. Cái tên được lặp đi lặp lại ngàn lần. Nước mắt tuôn rơi theo mỗi lần cô gọi tên.

Đó có phải là yêu? Yêu sâu đậm, khi chia xa, chỉ cần gọi tên trong mơ tim cũng như muốn vỡ ra.

“Thiên Hoàng” Cô choàng tỉnh dậy khỏi cơn say của tình. Sờ lên mặt, nóng hổi, thì ra, trong mơ cô cũng khóc vì cậu ta. Cô ôm lấy đầu gục xuống. “Không thể được!”

27. Chương 29: Quyết Định Khó Khăn

Chương XXIX: Quyết định khó khăn

Sau một đêm khóc ròng rã, suy nghĩ nát óc thì cô đã đưa ra một quyết định, một quyết định chẳng hề dễ dàng gì. Để không xuất hiện trước mặt nhau thì cần có một người phải ra đi và cô...sẽ là người ra đi.

Cứ xem như là cô trả lại khoảng trời bình yên cho cậu ấy cũng như cho cô. Để bớt đau đớn, để kìm ứ được lãng quên, để mọi thứ quay về đúng vị trí ban đầu. Cô quyết định làm vậy. Nếu cậu hiểu, cậu sẽ không trách cô đâu.

Có lẽ cô quá nhu nhược, thà rằng là vậy chứ hiện tại cô chẳng còn thiết tha gì níu kéo một người chưa bao giờ thuộc về mình.

“Cốc...cốc...” Tiếng gõ cửa phòng vang lên. Cô nhẹ đưa tay quệt đi giọt nước mắt đang vô tình chảy dài trên gương mặt. Đây sẽ là lần cuối cùng cô khóc vì Thiên Hoàng.

“Mẹ vào được không?” Tiếng nói bên ngoài vọng vào.

“Dạ được!” Giọng cô khàn khàn. Mẹ mở cửa bước vào, đi đến ngồi bên giường cô. Nhẹ đưa tay vuốt mái tóc dài của con gái mình.

“Con có chuyện gì sao?” Mẹ cô hỏi.

“Không, không có gì đâu.” Cô khựng lại rồi nói tiếp: “Mẹ à, mẹ gọi qua bên cô Jessica đi, con đồng ý theo học ở học viện của cô ấy.”

“Tại sao con lại thay đổi? Không phải lúc trước...”

“Lúc trước là quá khứ rồi mẹ. Trong tháng này con sẽ đi qua đó, mẹ nói cô ấy cứ chuẩn bị thủ tục nhập học đi ạ, mẹ đến trường con rút học bạ luôn đi.” Cô vừa nói vừa đứng lên đi thay quần áo. Mẹ cô thì vẫn ngạc nhiên nhìn cô.

Đến trường, cô ngồi một mình dưới góc phượng già. Tiếng thở dài của cô buồn não nề. Cô buồn, mọi vật xung quanh dường như cũng chẳng còn sức sống. Gió chẳng thổi, lá cũng chẳng còn rung, chim không hót. Mọi thứ như im lặng nhìn cô.

“Di!” Cô ngược mặt lên nhìn, là Diễm Nhi. Không phải là người cô mong đợi. “Sao cậu buồn vậy?” Diễm Nhi ngồi xuống bên cạnh.

“Tớ...sẽ chuyển trường!” Cô khẽ nói.

“Chuyển trường sao? Vì Thiên Hoàng?” Nó ngạc nhiên há hốc. Cô thì chỉ nhẹ gật đầu thay cho tiếng “ừ”. “Cậu sẽ chuyển đến trường nào?”

“Học viện The World Marcarat của cô Jessica”

“Cái gì? Học viện thế giới ma cà rồng à?” Con này bị điếc hay bị đui vậy trời. Càng nói chuyện với nó lòng cô càng nặng nề hơn. “Thôi, tớ xin lỗi! Cậu suy nghĩ kỹ chưa?” Nó vuốt nhẹ vào vai cô.

“Rồi, trong tháng này tớ sẽ đi!” Dứt lời, cả hai đứa cùng nhau thở dài.

Tin tức cô sẽ chuyển trường được lan truyền với tốc độ nhanh không tả. Chỉ hai ngày sau khi cô tâm sự với Diễm Nhi thì gần như toàn trường biết tin này. Cái miệng Diễm Nhi quả thật lợi hại.

Chiều tan học hôm nay cô không về liền, cô đứng ở hành lang khu phòng chức năng lặng ngắm cảnh trường một lần cuối. Tuần sau, cô sẽ không đến trường nữa.

Trời bỗng dưng đổ mưa to, cơn mưa như nước mắt của cô rơi xuống gỏi hàng đêm, tiếng mưa như tiếng lòng của một cô gái mới biết yêu. Réo rắt nhưng u sầu. Cô khoanh tay đứng tựa lưng vào vách tường ngắm mưa. Kí ức của cô cùng Thiên Hoàng hiện về, lòng trào dâng một chút chua xót. Mắt cô bỗng cay xè.

Cô đứng đây làm gì chứ? Không phải cô đứng để nhìn trường lần cuối hay rảnh rỗi nhìn mưa mà cô đứng để đợi Thiên Hoàng. Cô mong sao cậu ấy chạy đến hỏi cô rằng có phải cô sẽ chuyển trường. Không cần cậu ấy níu kéo, chỉ cần cậu ấy nói hai tiếng tạm biệt thôi cũng được, để cho kí ức của một tình yêu đẹp có thể ngủ say.

Thở dài, có lẽ chờ đợi này là vô vọng, đồng hồ đã điểm sáu tiếng buổi chiều. Trời sụp tối nhưng cơn mưa vẫn chưa tạnh. Lặng lẽ cô quay lưng bước đi vào màn mưa. Có lẽ, cô sẽ mãi mãi không biết được, khi cô rời đi, Thiên Hoàng đã đến đứng ngay chỗ của cô mà nhìn cô đi dưới cơn mưa.

Thiên Hoàng trách cô tại sao không nhìn lại, chỉ cần cô ngoảnh đầu lại, cậu tình nguyện bước đến ôm cô vào lòng. Tại sao cô lại hứa rồi lại dùng cách này để tổn thương cậu? Có phải cô sẽ cho cậu đau gấp ngàn lần theo kiểu này không? Cô thật tàn nhẫn.

Chúng ta cứ như hai đứa trẻ háo thắng, cứ tổn thương đối phương thì mới chịu được. Em ra đi để tổn thương anh đơn giản vì...anh đã tổn thương em quá nhiều.

28. Chương 30:

Chương XXX: Di ơi! Hoàng xin lỗi!

Cô đang thu dọn quần áo, sáng mai, cô sẽ rời Việt Nam. Ở đây không còn thuộc về cô nữa cũng không còn gì níu kéo cô lại. Ngồi xuống giường, cô kéo ngăn tủ, lấy cuốn sổ màu đen lật vài trang. Cô rút ra một tấm hình, trong hình có một nam, một nữ chụp chung cực kì đáng yêu. Gương mặt đều đặn của chàng trai hào hoa hòa cùng vẻ đẹp ngây thơ trong sáng của cô gái tạo nên một bức ảnh vô cùng đẹp nhưng giờ đây...nó đã kết thúc rồi.

Lúc cất cuốn sổ, tay cô vô tình chạm phải cái USB mà Thiên Lan đưa cho. Cô cầm lên, suy nghĩ đôi chút rồi quyết định cắm vào máy tính. Gương mặt cô chuyển sắc, thật không thể tin được vào tai và mắt nữa.

Cô hẹn Diễm Nhi ở quán cà phê gần trường, bình thường thì nó nói eo éo, nay không nói tiếng nào. Mặt còn sần nảo hơn cô. Nó nhìn cô, mở miệng rồi lại thôi.

“Bánh bèo à! Mình đi rồi mình về mà! Đừng buồn!” Cô nắm tay Diễm Nhi, nó nhìn cô rồi lại thở dài.

“Chờng nào cậu đi?” Nó hỏi.

“Ngày mai, 11h” cô nhẹ mỉm cười. “À, cậu đưa cái này cho Thiên Hoàng dùm mình!” Cô đưa cho Diễm Nhi một chiếc hộp màu xanh ngọc rất đẹp.

“Giờ đây?”

“Quà sinh nhật!” Cô khẽ nói. Diễm Nhi cũng gật đầu.

Chín giờ sáng hôm sau, cô đã có mặt ở sân bay làm để thủ tục. Không ai tiễn cả, nghĩ thì cũng có đôi phần tủi thân nhưng không trách ai được, bạn bè thì hôm nay bạn đi học cả. Ba mẹ thì đã tiễn lúc ở nhà.

Lúc đi vào khu vực cách ly, cô còn ngoái đầu nhìn lại, mong sao có ai đó gọi tên mình. Hi vọng rồi thất vọng, chẳng ai gọi tên cô cả.

“Thiên Hoàng! Cậu mau đi đi, còn hơn bốn mươi lăm phút nữa thì chuyển bay mới cất cánh! Thiên Hoàng, nếu cậu có tình cảm với Huyền Di thì đi tìm nó đi!” Diễm Nhi nắm lấy cánh tay Thiên Hoàng, cậu ta thì thất thần, tay cầm lá thư của cô.

“Toàn bộ là một màn kịch sao?” Hoàng thì thầm câu nói đó, ánh mắt nhìn vào hư vô. “Không thể, không thể được!” Cậu xông ra khỏi lớp học, cậu phải giữ Huyền Di ở lại, cậu phải xin lỗi cô ấy. Cậu đã làm tổn thương cô ấy quá nhiều. Bốn mươi lăm phút để cậu níu giữ tình yêu của mình.

Nhưng mọi thứ đã không theo ý cậu, vừa đến sân bay thì chiếc máy bay mang số hiệu ES103 đã cất cánh. Chiếc máy bay mang theo tình yêu của cậu rời xa mãi, tay cầm bức thư, mắt cậu cay xè ngược nhìn theo chiếc máy bay.

“Di ơi! Hoàng xin lỗi!” Cậu hét lên trong sự tuyệt vọng, thế là hết rồi sao? Cậu còn rất nhiều thứ muốn nói với cô, đặc biệt là lời xin lỗi. Hai hàng nước mắt chảy dài trên gương mặt điển trai của cậu, cậu khuyu xuống. Giờ đây, cậu mới biết được cảm giác đau vì yêu là như thế nào. “Tại sao, tại sao hả Huyền Di? Tại sao lại là cách này chứ? Không xuất hiện thì đâu cần đi xa đến vậy, Huyền Di, anh ghét em!” Cậu nói trong nước mắt, mọi người đi qua cũng không ai để ý đến cậu, cứ như việc này là chuyện bình thường ở đây.

Từ ngày cô đi, Hoàng cứ chìm đắm trong men rượu. Diễm Nhi và Chấn Vỹ vì giữ lời hứa với Huyền Di nên cứ suốt ngày phải theo tò tò tên Thiên Hoàng.

Hôm nay cũng vậy, cả ba người lê la khắp thành phố rồi lại tấp vào quán bar cũ. Vẫn căn phòng đó, Hoàng cầm ly rượu nhẹ lắc. Rượu cay cay như nước mắt của tình, màu rượu óng ánh như đôi mắt của cô nhìn về phía cậu.

”Anh vô tình nhiều lần làm em phải khóc

Đã cho em với biết bao nỗi buồn

Nước mắt em nhiều lần vì anh rơi xuống

Mà vô tâm, anh nào có biết đâu

Rồi cứ thế vẫn cứ hay vui đùa

Rồi cứ thế đánh mất dần tình yêu

Đã để lại trong em những vết thương, anh sai rồi

Bỗng một ngày chẳng còn em bên anh nữa

Chẳng ai mong ai ngóng anh trở về

Đến lúc này chợt nhận ra em ý nghĩa

Và thân quen trong anh biết bao nhiêu

Giờ hối tiếc cứ trách “anh sai rồi”

Giờ hối tiếc có trách em cũng xa thật rồi

Vì vô tâm nên anh đã mất em

Chỉ còn riêng anh trên thế gian...

Anh nhận ra một điều rằng anh đã sai thật nhiều

Lời xin lỗi chắc đã muộn màng

Chẳng biết em giờ đây ở phương trời xa ấy

Còn yêu anh như lúc xưa...

Quay về với hiện tại và anh phải cố dừng lại

Dù cuộc sống bỗng thấy quá dài

Thứ tha anh người ơi, gửi ngàn lời xin lỗi

Và em yêu ơi biết không anh nhớ em nhiều..."

Giọng của cậu khàn khàn khi cất tiếng hát. Lời bài hát là tất cả những gì cậu muốn nói với Huyền Di. Nước mắt cậu rơi theo từng nốt nhạc, từng lời bài hát là từng nhát dao đâm vào tim cậu. Ai nói con trai thì không khóc chứ, hiện tại cậu đang khóc hết nước mắt vì cô đây này. Tay cậu ôm ngực, gục xuống mà nấc lên từng tiếng nghẹn ngào.

Chấn Vỹ và Diễm Nhi chỉ biết thở dài nhìn cậu, đau tình thì chỉ có thể nhờ thời gian chữa lành thôi.

"Anh sai rồi!"

29. Chương 31: Bốn Năm Sau

Chương 31: Bốn năm sau

"Thiên Hoàng, mình giữ lại hứa với cậu, mình sẽ ko xuất hiện trước mặt cậu nữa đâu. Có thể là một thời gian hoặc là mãi mãi. Mình không trách cậu về việc cậu đổ oan ỉnh, mình chỉ buồn vì cậu không tin và không ỉnh giải thích. Mình càng không trách về việc đêm đó, mình chỉ..."

Mong sao, sau này nếu chúng ta lỡ vô tình chạm mặt nhau ở dòng đời vạn người thì cũng hãy mỉm cười với nhau, được không Thiên Hoàng? Cuối cùng mình muốn nói với cậu, mình yêu cậu! tạm biệt người một thời em từng yêu!" Đây là lần thứ n cậu đọc đi đọc lại lá thư này. Những dòng chữ đã mờ đi chứng tỏ thời gian đã làm kí ức bị nhạt nhòa, bốn năm qua cậu luôn ôm hi vọng cô sẽ trở về. Cậu tin cô sẽ về.

Ở trường Đại học không ít người theo đuổi cậu nhưng đều bị cậu cự tuyệt. Đơn giản vì trái tim cậu đã bị Huyền Di mang đi về phía bên kia bầu trời.

"Giờ này em đang làm gì hả Huyền Di? Em còn nhớ đến anh? Em hãy quay về để anh nói hai tiếng xin lỗi, bốn năm là quá đủ rồi!" Cậu tựa người vào lang cang tầng hai của trường Đại học Kinh tế.

"Mày sến quá Thiên Hoàng ơi!" Chấn Vỹ đi đến thực cù chỗ vào eo Hoàng. Từ ngày Huyền Di rời bỏ Việt Nam thì hai người từ tình địch trở thành tình thân, anh em tốt của nhau. "Thiên Hoàng, mày có biết tại mày mà tao lại phải thi vô cái trường khắc nghiệt này không? Bốn năm là quá đủ rồi, năm nay là năm cuối, tao sắp thoát khỏi mày rồi! Huyền Di, chế đang ở đâu? Về với thằng điên này đi!" Chấn Vỹ đứng nhại lại Thiên Hoàng, kết quả bị Hoàng đánh vào ót một cái muốn văng từ tầng hai xuống đất.

"Mày mới là thằng điên! Tao vào lớp đây!" Thiên Hoàng đi vào lớp.

Nhã Hà thì cũng không ngừng theo đuổi Hoàng nhưng tại vì cô ta mà Hoàng mất Di nên cô ta vịnh dự được liệt vào black friends.

Ở bên kia bầu trời, cách nhau nửa vòng Trái Đất. Huyền Di đang tựa lưng vào cửa sổ ngắm trời đêm.

"Giờ này anh đang làm gì hả Thiên Hoàng?" Cô thì thầm, tay nhẹ nhàng vuốt ve chú mèo của cô bạn Jenny.

“Thôi, thôi! Suốt ngày chỉ có Thiên Hoàng, mình ngán cậu lắm rồi! Ngoài kia biết bao nhiêu người theo đuổi cậu thế mà...tớ chuẩn bị xong đồ dùm cậu rồi đấy. Lần này quay về thì chừng nào trở lại?” Jenny cứ như bà già, suốt ngày cứ lẫu bầu những chuyện không đâu nhưng cô thích Jenny vì ở Jenny cô tìm được sự đồng cảm.

“Cảm ơn cậu, nếu về bên không có gì vui thì tớ sẽ quay lại!” Cô cười nói.

“Về thì dất Thiên..Thiên Hoàng gì đó qua đây để tớ xem mắt, cậu ta là ai mà có thể xâm chiếm cả trái tim cậu thế?” Jenny tiếp tục màn lải nhải. Ngày mai, cô sẽ quay về nơi mà không thuộc về cô. Dù gì thì cũng phải về.

Suy cho cùng nếu cô và ba mẹ không bắt đồng địa lý thì cô chẳng phải ở kí túc xá của học viện rồi. Cô ở Việt Nam thì ba mẹ lại sang đây, cô sang đây thì ba mẹ lại quay về Việt Nam. Nghĩ không biết cô có phải là con ba mẹ không nữa. Nghe đồn lúc cô đi thì mẹ đang mang thai, thế là cô làm được làm chị. Bốn năm, cô chẳng có lấy chút tin tức gì cho gia đình, dùng một cái ngày mai cô trở về, chắc mọi người sẽ ngạc nhiên.

Máy bay hạ cánh ở sân bay Tân Sơn Nhất đúng bốn giờ chiều. Cô hít lấy một hơi không khí của quê hương, nhớ thiết tiếng nói của những con người thân thiện nơi đây. Cô bắt taxi đi về nhà, lúc đi ngang trường cũ cô cho xe dừng lại.

Cô lặng đi trên con đường quen thuộc, hôm nay cũng là một chiều cuối thu, trời trong xanh. Mọi thứ hình như chẳng có gì thay đổi, chỉ có cô là đã thay đổi. Cô dừng lại ở chiếc ghế đá năm ấy, nơi đây... Thiên Hoàng đã đánh cô. Nhưng giờ đây, tim cô cũng chẳng còn đau khi vô tình nhớ đến cậu ta.

”Mùa thu lưng chừng đến

Lá vàng lưng chừng rơi...”

”Lưng chừng em và tôi

Tình yêu hay tình bạn...?” Một bàn tay đưa ra đón lấy chiếc lá đang rơi xuống. Một cảm giác quen thuộc trong cô chợt ủa về. Cô quay người lại, là Thiên Hoàng, là con người mà cô muốn gặp nhất khi trở về và cũng là con người cô muốn làm tổn thương nhất.

Cả hai lặng lẽ đứng nhìn nhau, cách nhau một bước chân nhưng thật chất rất xa. Có đưa tay ra chưa chắc đã với tới. Không gian im lặng, tiếng thở của hai con người hòa cùng tiếng gió cuối thu khẽ xao động.

“Huyền Di!” Cậu khẽ gọi tên cô. Ánh mắt nhìn về phía cô như mong chờ một điều gì đó. Cô im lặng, không phải cô không muốn lên tiếng nhưng giờ đây cô chẳng biết phải nói gì. Cô chỉ nhìn Thiên Hoàng, nở một nụ cười xả giao. Nói gì bây giờ đây? Cô rời đi sau đó, cô không muốn nán lại cho kí ức hiện về, bốn năm cô đã quen với việc không được nhìn thấy cậu ta mỗi ngày rồi. Cô không muốn cuộc sống của mình bị xáo trộn nữa.

Một bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Bàn tay đó ấm áp vô cùng, bàn tay mà có thể che chở cho cô suốt cuộc đời này.

“Anh sai rồi! Bốn năm, thế là đủ rồi!” Thiên Hoàng khẽ nói. Giờ mới biết sai thì giải quyết được gì? Thời gian có quay lại không? Cô nhẹ nhàng rút tay ra đi về hướng ngược lại. Thiên Hoàng lặng lẽ nhìn theo, cậu không biết giờ phải làm sao, chạy đến ôm chầm rồi nói xin lỗi sao? Chiếc taxi mất hút ở ngã tư đường. Cứ như cái ngày cậu biết Huyền Di đi nhưng không thể nào níu kéo lại được. Cõi lòng lại thêm một nhịp tái tê.

30. Chương 32: Anh Muốn Em Làm Cô Dâu Của Anh

Chương 32: Anh muốn em làm cô dâu của anh

Số cô thật là nhỏ hết sức, về đến nhà lại không có chìa khóa vào nhà. Đứng ở ngoài rã cả hai cái chân, muỗi đốt sưng hết cả người, mua hết cái này đến cái khác ăn, đến gần sáu giờ thì ba mẹ mới chịu mở cửa về.

Trong chiếc xe hơi chỗ nhảy ra một thằng nhóc con con, nhìn thôi là thấy nó không giống cô rồi. Nó chạy lại phía cô, tay cầm cây kẹo bông gòn màu xanh ăn ngon lành. Hai mắt tròn xoe đen láy nhìn cô, định thì ai chớp mắt trước à? Được cô sẽ cùng chơi.

“Chị là ai?” Ôi ôi, cha mẹ ơi, sao hai người không nói cho nó biết nó còn có chị hai đang du học ở nước ngoài cơ chứ? Cô đứng lên, tay kéo chiếc vali sang một bên nhường đường cho xe chạy vào. Mẹ tiến đến ôm cô vào lòng.

“Cuối cùng con đã về! Mẹ xin lỗi đã để con phải chờ ở ngoài, sao con không gọi điện thoại?” Mẹ nhẹ nhàng hỏi, lúc nào bà cũng vậy, lúc nào cũng dịu dàng như ánh mặt trời. Cô móc cái điện thoại trong túi quần ra, nó tắt ngúm. Hết pin rồi.

Bà mỉm cười vuốt tóc cô, kéo cô vào nhà. Ba cô cũng vô cùng vui vẻ khi cô trở về. Chỉ có thằng nhóc con con đó là chẳng mừng rỡ gì khi chị nó về. Cô bĩu môi nhìn nó. Nó quay mặt chỗ khác, ý chắc là e ngại.

Cô đi lên phòng, vừa mở cửa ra, ôi giời, quà đâu mà chất đống thế.

“Mẹ ơi mẹ! Sao lấy phòng con làm kho chứa đồ thế?” Cô đứng trên phòng nói vọng xuống.

“Đây toàn bộ là quà của con hết đấy, của cậu Thiên Hoàng gửi đến. Ba mẹ chưa mở hộp nào cả, con cứ từ từ mà mở!” Mẹ vỗ vai cô, tên Hoàng này bị bệnh dư tiền sao?

Cô ngồi xuống, bắt đầu công cuộc mở quà. Cô kiểm tra hộp quà đánh dấu số một, đó là một chiếc hộp màu hồng hình vuông. Cô mở ra, trong đó là một đôi giày cao gót màu trắng thiết kế rất tinh xảo, kèm theo một lá thư “Cho anh xin lỗi những gì anh đã gây ra cho em, anh sẽ tặng em một nghìn món quà! Anh tin em sẽ trở về, hãy từ từ mở chúng em nhé! Yêu em!” Sến bỏ. Cô vứt lá thư sang một bên.

Tiếp tục hộp thứ hai, hộp này nhỏ hơn hộp số một. Cô mở ra, là một đôi găng tay trắng bằng voan, hộp thứ ba thì là một cái...tấm vải màu trắng cũng bằng voan được thiết kế rất đẹp, tấm vải này rất dài, tặng cô làm đồ chùi chân à?

Đang định mở hộp thứ tư thì điện thoại cô vang lên, là Diễm Nhi, sao nó biết cô về nhỉ.

“Alo, mình nghe!” Cô nói.

“Về sao không ình biết hả? Bây giờ đang ở đâu? Thay đồ đi mình qua đón đi chơi! Tâm sự đêm ”phia“, nhớ cậu chịu không nổi luôn rồi!” Nó tuôn một lèo, cô gật gù nghe, tay thì đẩy mấy hộp quà qua một bên rồi đứng lên thay quần áo.

Hai cô gái lon ton la liếm từ vỉa hè này đến vỉa hè khác với những món ăn đậm chất Việt Nam như hột vịt lộn, bánh xèo miền Trung, chè thập cẩm,...

“Sao cậu biết mình về?” Cô vừa ăn vừa hỏi.

“Thiên Hoàng!” Cái tên cô không muốn nghe chút nào, bỏ muống xuống, cô lấy khăn giấy chùi miệng. Mặt nghiêm nghị nhìn Diễm Nhi. Nó cũng bỏ muống xuống, vẻ mặt làm ra điệu bộ suy nghĩ mình có nói gì sai không!

“Đi với mình thì đừng nhắc đến tên cậu ta, mình thật sự khó chịu!” Cô nói.

“Được được, sẽ không nhắc nữa!” Diễm Nhi gật gù ra vẻ hiểu chuyện.

Đêm hôm đó, có hai con người đã không ngủ. Sống chung dưới một bầu trời, hít chung một loại không khí và trái tim của họ...đã đập chung một nhịp.

Cả đêm, cô dành thời gian ngủ để mở tất cả những hộp quà nhưng cô không thể nào mở hết được, quá nhiều. Hộp quà thứ tám được mở ra, đó là một cái váy trắng. Ráp tất cả lại, nó là một bộ váy cưới. Màu váy trắng tinh khôi như tâm hồn của cô.

Cô đặt bộ váy lên giường, chụp một tấm rồi đăng lên facebook với dòng caption “Anh muốn em làm cô dâu của anh?”

31. Chương 33: Hãy Là Gì Của Nhau

Chương 33: Hãy là gì của nhau

Cô nằm kể chiếc váy cưới, tay mân mê từng đường kim mũi chỉ trên áo. Thật sắc xảo, bó hoa tulip voan cũng tinh xảo. Mọi thứ này thật đúng là thiết kế dành cho cô.

Nhưng tại sao Thiên Hoàng lại làm vậy? Mọi thứ liệu có được giải đáp từ những hộp quà sau không? Cô nằm trằn trọc suy nghĩ.

Cả đêm gần như cô chỉ nghĩ về Thiên Hoàng, đến gần sáng vừa chớp mắt được một lúc thì mẹ gọi dậy. Lí do rất vô cùng lãng xẹt “dẫn em đi chơi!”. Người về nước là cô chứ đâu phải là nó, tại sao cô phải dẫn nó đi chơi chứ?

Nắm tay nó đi ngoài đường mà ai cũng nhìn, vì cô đẹp chẳng? Cứ cho là vậy! Lúc đi ngang qua ngã tư của công viên, cô bắt gặp Thiên Hoàng đang đứng đó, tay cho vào túi áo khoác, đội nón lưỡi trai lệch trông bánh bèo. Tim cô lại đập chệch đi một nhịp, hít sâu vài cái để lấy tinh thần bước đến.

Cậu ta nhìn cô mỉm cười, nụ cười dịu dàng của mặt trời nhưng lại pha chút lạnh lẽo của mặt trăng. Ánh mắt, đôi môi, mọi thứ quá quen thuộc đối với cô.

“Huyền Di!” Tiếng gọi rất êm tai, âm thanh cứ như gió thì thầm. Từ khi nào cậu ta có cách ăn nói nhỏ nhẹ như vậy chứ. Rất tự tiện và tự nhiên, cậu ta đưa tay tём nhẹ những lọn tóc vô tình rơi xuống mặt. Cô cũng đứng im, không phản ứng gì. “Sau bốn năm, em có vẻ đẹp sắc xảo hơn nhiều!”

Đôi môi cô mấp máy, cô muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi, thật tình cô có rất nhiều thứ muốn nói với cậu ta nhưng cô chẳng biết phải nói gì và bắt đầu như thế nào cả.

“Phải, anh muốn em làm cô dâu của anh! Anh yêu em Huyền Di!” Đây là lời tỏ tình lố lăng nhất mà cô được nhận. Chưa một người con trai nào lại tỏ tình như thế này nhưng cô thật sự thích.

“Mơ đi!” Đây cũng là cách từ chối phũ phàng nhất, Thiên Hoàng đứng ngêhếch mặt ra nhìn cô. Một chút thất vọng, một chút hụt hẫng, mọi thứ hiện rõ trên gương mặt cậu ta.

Cô nắm tay em cô, lướt qua cậu ta như những người xa lạ. Lạ thật, tim cô không đau nhói như vẫn nghĩ, không có tí cảm giác nào cả ngoại trừ...nhớ nhưng. Đứng gần nhau nhưng cô vẫn nhớ. Tay Hoàng nắm lấy tay cô.

Cả hai xoay lưng về nhau như ngày ấy, như cái này cô bước đi không ngoảnh đầu lại, bàn tay cô lại một lần nữa được bao bọc trong bàn tay to lớn kia.

Im lặng, là tính từ khiến cô phải sợ hãi. Phải, cô rất sợ sự im lặng. Nó cứ như là điềm báo của những điều chẳng lành. Cô không rút tay ra, cứ để như thế đi, chỉ cần nắm tay nhau thế này cũng được rồi, để cô biết...bên cô còn có Thiên Hoàng.

“Anh xin lỗi!” Ba tiếng phát ra, nhẹ như gió thu lướt qua mặt hồ. Cô im lặng. Đây thật sự cứ như một giấc mơ. “Bốn năm trước, ngày em ra đi là ngày anh cảm thấy tuyệt vọng nhất. Chưa bao giờ, thật sự chưa bao giờ anh lại thấy mình thế thẳm như lúc đó, em bước ra khỏi cuộc đời anh cứ như mặt trời không còn soi

sáng cho con đường anh chọn nữa, em là tất cả đối với anh!” Cậu ta nói, không nhanh, không chậm, âm thanh đều đều vang lên sau lưng cô.

“Nhưng...chúng ta chưa bao giờ là gì của nhau!” Cậu nói như mũi dao nhọn phập vào tim cậu. Đúng, cậu và cô...chưa bao giờ là gì của nhau. Cậu nhẹ nhàng nói lỏng tay rồi buông hẳn, lúc đó cô cảm thấy có một chút hụt hẫng, ước gì cậu có thể nắm chặt tay cô mãi.

Cô bước đi, đã không là gì của nhau thì đâu cần nấn ná lại lâu. Ở lại bên nhau lâu chỉ khiến con tim này thêm đau đớn.

“Vậy từ bây giờ...chúng ta hãy là gì của nhau đi!” Cậu ta nói với theo sau lưng cô. Tim bảo cô quay đầu lại nhưng lý trí thì buộc cô phải bước đi. Nước mắt cô rơi ra, tại sao vậy? Có lẽ cũng chỉ vì yêu.

32. Chương 34: Quên Đi

Chương 34: Quên đi

Chiều hôm nay thật đẹp, trời cao vợi vợi, tiếng chim ríu rít gọi nhau bay về tổ. Những cặp nam nữ nắm tay nhau lượn qua rồi lượn lại. Chóng mặt. Cô ngồi thu lu một mình ở ghế đá, quần short, áo hoddie, nón lưỡi trai lệch, giày bata...cứ như bỏ nhà đi bụi.

Người đi qua liếc một cái, đi lại nhìn một cái, cô biết cô đẹp, đâu cần nhìn như vậy. Còn Diễm Nhi nữa, hên năm giờ, bây giờ là năm giờ bốn mươi lăm. Nó đã chết ở đâu bốn mươi lăm phút rồi.

“Hộc...Di...mình xin lỗi...mình kẹt...kẹt xe!” Lại là lí do, lúc nào cũng là kẹt xe.

“Cậu có lí do nào mới không?” Cô chống hông hỏi.

“Không!” Ô, con này tỉnh. Nó trả lời ngon ơ luôn, sao không dẫn đo suy nghĩ gì hết vậy. “Thôi, đi, mình đói rồi!” Nó kéo tay cô đi một mạch. Lần này khá hơn lần trước, không còn la liếm lề đường nữa mà là vô mấy quán bình dân.

Cô ngồi nhìn Diễm Nhi ăn ngon lành, bộ đi học Đại học đói lắm hay sao mà nó ăn dữ vậy chứ? Hai đĩa bánh bèo rồi đó.

“Sao không ăn?” Nó hỏi

“No rồi! Cậu ăn đi.” Cô trả lời nhỏ nhẹ.

Sau khi ăn xong, cô cùng với nó lại đi đến những trung tâm mua sắm. Cô mua vài bộ để dành mặc dần. Những kiểu đồ ở đây thật là sơ sài, một nhà thiết kế tương lai như cô không thể nào chấp nhận được. Cô cầm cái này lên rồi lại buông xuống, trong khi Diễm Nhi thì tích cực “bóc lột”.

Lúc cả hai cùng nhau ăn kem ở quán thì nó lại gợi chuyện cũ. Nó nói lòng vòng, cô cố né tránh câu chuyện nhạy cảm lần đó. Thật tình cô không muốn nhìn lại cái quá khứ đắm nước mắt đó nữa.

“Di, có bao giờ cậu thắc mắc là tại sao cậu quan hệ mà cậu không... Có thai không?” Cô bị sặc kem bởi hai từ “có thai”. Cô cũng từng thắc mắc nhưng cho rằng là Thiên Hoàng có phòng tránh.

“Không!”

“Lúc cậu đi, Hoàng có nói một bí mật động trời! Nghe không?” Nó hỏi, mặc dù rất tò mò nhưng cố làm đanh.

“Không!”

“Không nghe mình cũng nói. Đêm đó, cậu và Thiên Hoàng...không có quan hệ!”

“Là sao?” Đầu óc cô ong ong lên, những tấm hình đó quá rõ rồi còn gì. Chính cậu ta cũng thừa nhận như vậy mà. Cô mở to mắt nhìn Diễm Nhi. Nó uống ngụm nước rồi nói tiếp.

“Có nghĩa đêm đó Hoàng chỉ giả vờ chứ Hoàng không làm gì cậu hết. Hoàng nhờ nhân viên nữ thay đồ cho cậu vì cậu ói lum la, ói cả vào người Hoàng. Trong lúc đó cậu ta ghét cậu bỏ, làm gì mà làm. Nhưng vì muốn hạ nhục cậu trước dư luận trường nên mới làm nên cái trò đó. Hiểu chưa?” Thật tình cô chỉ mới tiếp thu chắc được một phần ba câu chuyện. “Cậu vẫn còn nguyên đấy, thật là!” Nó bày ra bộ mặt chán ghét nhìn cô.

Khi nuốt trôi toàn bộ câu chuyện thì lòng cô cứ như mở cờ. Cô không biết dùng từ nào diễn tả về niềm vui này. Rất vui? Không đúng là vô cùng rất rất vui. Mọi thứ xấu xa cô gán mác cho Hoàng dường như không còn nữa, trong mắt cô lúc này Hoàng không còn khốn nạn như trước nữa.

“Mình nói điều đó ra là muốn cậu... Cho Thiên Hoàng thêm một cơ hội nữa, tội nghiệp cậu ta lắm. Lúc cậu đi cậu ta thật sự hối hận, cậu ta khóc rất nhiều. Mình nói vậy thôi chứ cho cơ hội hay không là quyền của cậu nhưng Thiên Hoàng là người con trai tốt và mình nhân thấy cậu vẫn...còn yêu Thiên Hoàng.”

Là người tốt sao? Có thật là người tốt không? Có thật là cậu ta đã khóc rất nhiều không? Có thật là...Diễm Nhi đang về phe cô? Và có thật là cô còn yêu cậu ta?

Một cơ hội? Không khó nhưng liệu người ta có biết nắm giữ lấy cơ hội của cô dành cho họ hay lại đánh mất một lần nữa. Cô sợ mình lại bị tổn thương như đã từng. Cậu ta đã có thể tổn thương cô một lần thì làm sao dám chắc sẽ không có lần sau chứ?

“Hãy quên đi mọi chuyện đi Huyền Di! Hãy làm những gì tim cậu bảo!” Diễm Nhi nhẹ nhàng nắm lấy tay cô. Cô nhìn sâu vào mắt nó và nhẹ gật đầu. Cả hai cùng mỉm cười. Buổi chiều hôm nay thật đẹp.

33. Chương 35: Ta Quen Nhau Nhé?

Chương 35: Ta quen nhau nhé?

Đêm hôm nay lại giống đêm hôm qua, cô dành thời gian cho việc mở những món quà mà Thiên Hoàng tặng. Bây giờ, cô chẳng còn cảm giác chán ghét những món quà này nữa, cũng không còn khó chịu khi thấy bộ váy cưới nữa.

Đây là hộp quà bảy trăm linh sáu, là một con gấu bông nhỏ. Cô bóp nhẹ vào bụng nó, một loạt âm thanh phát ra, đó là một bài nhạc. Tiếng hát nghe rất buồn, đó là giọng Thiên Hoàng. Bài hát cũng thật buồn.

”Baby won’t you tell me why there is sadness in your eyes

I don’t wanna say goodbye to you

Love is one big illusion I should try to forget

But there is something left in my head

You’re the one who set it up

Now you’re the one to make it stop

I’m the one who’s feeling lost right now

Now you want me to forget every little thing you said

But there is something left in my head”

Thật sự cô cũng chẳng biết trình độ nghe và hiểu tiếng Anh của cậu ta bao nhiêu nữa mà lại đem bài này hát chứ. Trong tình huống muốn xin lỗi thì bài này thật sự...không liên quan gì cả. Nhưng cô thích mọi thứ thuộc về cậu. Trong vô thức cô bật cười hạnh phúc, thì ra khi yêu con người ta có thể cười điên dại như vậy.

Hôm nay, cô quyết định đi gặp cậu ta, theo lời Diễm Nhi thì giờ đây cô đã và đang đứng ở cổng trường Đại học Kinh tế. Không biết tên Thiên Hoàng đó có đỡ chứng bỏ tiết không nữa đây.

Khoảng bảy giờ, cô thấy cậu ta lết cái thân tàn ma dại đến trường. Đầu bù xù, chắc là ngủ quên, trễ giờ chưa kịp chải. Cậu ta khựng lại khi thấy cô, cô nhẹ nở một nụ cười. Cậu ta theo phản ứng tự nhiên thì phải cười lại nhưng cậu ta lại ngoái người ra sau. Khi xác định là cô cười với cậu thì cậu mới mỉm cười. Cậu bước đến trước mặt cô, bốn mắt nhìn nhau. Gió thổi nhẹ nhẹ làm tóc cô bay theo gió.

“Em đến đây làm gì?” Cậu ta hỏi.

“Tìm cậu!” Hai từ, âm thanh nhỏ nhẹ nhưng đủ khiến tim cậu đập loạn nhịp. “Mình muốn biết sự thật đằng sau những tấm hình nóng bốn năm về trước.” Gương mặt cậu ta khê bối rồi nhưng cậu ta thuật lại mọi chuyện rất nhanh. Mọi thứ đều rất ăn khớp với lời của Diễm Nhi.

“Em...tha thứ cho anh nhé?” Cậu ta thì thầm như một đứa trẻ biết lỗi.

“Ừm.” Cô gật đầu mỉm cười. “Cậu có biết bốn năm qua không thấy cậu mỗi ngày thì cuộc đời của mình chán lắm không? Hôm nay mình muốn nói với cậu là chúng ta quen nhau nhé?” Cô đi thẳng vấn đề, gương mặt cậu ta nghếch ra cứ như cô nói sai gì đó.

“Được, được, cảm ơn em đã cho anh thêm một cơ hội.” Cậu ta nhào đến ôm chầm lấy cô. Mọi người xung quanh đều dừng lại xem phim tình cảm, cô cúi mặt vào ngực cậu. Ngại thiết. Cuối cùng, cô cũng có thể ôm người con trai mà cô thầm yêu.

Cậu định cúi xuống hôn cô thì cô dùng tay ngăn lại, nhẹ lắc đầu mỉm cười.

“Đánh răng chưa đấy? Vào học đi, chiều gặp lại!” Cô đẩy Hoàng vào trường, cậu ta thì hiện rõ vẻ tiếc nuối nhưng cũng vâng lời.

Cô đi dạo trên con đường quen thuộc, mọi thứ thuộc về nơi đây, thuộc về Thiên Hoàng, mọi thứ cô đều thấy nó rất đẹp. Lòng cô nhẹ hơn khi đã làm theo con tim. Nhi nói đúng...cô vẫn còn yêu Thiên Hoàng. Yêu rất nhiều.

Bỗng tiếng chuông điện thoại làm phá hỏng cả không gian lãng mạn. Là Jenny gọi cô.

“Alo, mình nghe đây!”

“...”

“Sao?”

34. Chương 36: Chuyến Đi Biển

Chương 36: Chuyến đi biển

“Phải quay về sao...nhưng...nhưng...” Cô không biết phải nói làm sao nữa.

“Không nhưng nhì gì nữa, một tuần nữa cậu phải quay về, tớ cúp máy đây!” Xong, nó cúp máy rồi. Cô nhìn chằm chằm vào điện thoại. Thật là trời biết đùa, cô và Hoàng mới chính thức quen nhau, chưa kịp công khai tình cảm cho thiên hạ nữa thế mà lại sắp chia xa. Nếu như chưa biết sự thật thì có lẽ cô sẽ không do dự như bây giờ. Còn cô Jessica nữa, hết ngày đi rồi sao mà là ngay lúc này, những đề án đó phải mất hai mới hoàn thành, không lẽ cô phải xa Hoàng thêm hai năm nữa sao?

“Cái gì? Em đùa hả?” Thiên Hoàng hét lên. Làm gì la làng như nhận tin bạn gái có thai vậy tía. Mọi người xung quanh nhìn, cậu ta mới bình tĩnh ngồi xuống. “Em nói thật hả?”

“Nhìn mặt em anh nghĩ giỡn à? Em phải quay về bên đó hoàn thành đề án còn dang dở, chắc mất hai năm đó.” Cô tặc lưỡi. Mặt Hoàng thì méo mó khó coi.

“Không được, nếu em quay về bên đó lỡ em lại say nắng tên trai Tây nào thì sao? Phải có gì đó trói buộc em lại với anh. Đúng rồi, chúng ta sẽ kết hôn. Dù sao anh và em đều hai mươi một tuổi hết rồi. Quyết định vậy đi.” Cậu ta tính dễ nghe ghê.

“Anh có biết kết hôn thì người ta mất hơn một năm để chuẩn bị hay không hả? Em thì chỉ có một tuần nữa thôi. Mà thôi thôi, không kết hôn kết gì cả. Chúng ta mới hai mươi một, còn quá trẻ. Anh chờ em thêm hai năm nữa là được chứ gì. Vậy đi!” Cô tính còn đơn giản hơn cả Hoàng, cứ nghĩ Hoàng sẽ không đồng ý nhưng Hoàng nhẹ gật đầu. Chắc trời sắp có biến.

“Vậy chúng ta mở một tiệc chia tay đi! Được không, chúng ta sẽ đi Phú Quốc, rủ Nhi và Vỹ nữa.” Cái gì cô do dự nhưng đi chơi thì cô gật đầu đồng ý ngay. Quyết định vậy đi, lần trước cô đã âm thầm đi thi lần này phải quấy cho hoành tráng.

Mới sáng sớm mà cô đã bị một màn tra tấn của Diễm Nhi và Thiên Hoàng. Chỉ đi chơi thôi chứ có phải ăn trộm đâu mà phải thức dậy lúc ba giờ sáng. Cô nhăn mày nhăn mặt vì buồn ngủ, ngồi dậy rồi nằm xuống, lăn qua rồi lộn lại thì cuối cùng cô đã có mặt ở sân bay, đi Phú Quốc thôi mà.

Thiên Hoàng đeo balo của mình, đeo luôn túi xách của Huyền Di, tay thì kéo vali, tay còn lại thì nắm tay cô cứ như sợ cô đi lạc. Sân bay này cô còn rành hơn cả học viện cô học ở Anh nữa kìa.

Diễm Nhi hối cô cho lăm vào thì cuối cùng cũng như cô, gục gào gục gặt, Chấn Vỹ phải kéo cả khối hành lý như Thiên Hoàng. Nghĩ cũng tội cho hai tên đàn ông này.

Đi cho sớm, năm giờ năm mươi mới bắt đầu bay. Diễm Nhi khéo lo bò trắng răng.

Đến được Phú Quốc, cô chẳng muốn đi đâu ngoài việc đi về khách sạn ngủ cho khỏe, đêm qua nôn nóng đi chơi nên thức đến một giờ sáng, ngủ chưa được bao nhiêu thì bị xách đầu dậy. Ai bảo đi chơi là sướng.

Khách sạn ở Phú Quốc rất đẹp, không gian vô cùng thoáng đãng, có khí trời, gió biển, thật là thích hợp để ngủ. Cô cùng Diễm Nhi một phòng, hai tên kia một phòng, đó là điều dĩ nhiên. Tranh thủ lúc cô ngủ, ba người bọn họ đi bàn bạc gì đó vô cùng nham hiểm, dường như cô chưa hề biết đời cô sắp có biến động lớn.

35. Chương 37: Cái Chết Biết Trước

Chương 37: Cái chết biết trước

Tối hôm nay, cô cùng Thiên Hoàng nắm tay nhau đi dạo ở bãi biển. Ánh sáng của ngọn hải đăng lúc tỏ lúc mờ càng làm cho không gian trở nên huyền ảo. Tiếng sóng biển đổ vào bờ rào rào, tiếng gió lướt theo những tàu dừa tạo nên âm thanh xao động.

“Em...” Thiên Hoàng nắm tay cô lại, áp vào tai cô một vỏ sò rất lớn.

“Gì vậy?” Cô ngạc nhiên hỏi.

“Em có nghe gì không?” Giọng Hoàng nhỏ nhỏ bên tai.

“Có, tiếng...rào rào.” Cô nhẹ mỉm cười đáp.

“Đó là tiếng hát của biển!”

“Thật sao? Biển cũng biết hát nữa sao?”

“Ừm, biển cũng biết hát đấy.” Hoàng nhẹ vòng tay ôm lấy eo cô, rất nhẹ. Cậu cúi xuống hôn vào môi cô, hai đôi môi quện lấy nhau như có lực hút. Cảm giác mê mẩn, cứ như là lên đến chín tầng mây. “Em đã mở hết quà chưa?”

“Chưa! Có gì sao anh?” Cô hỏi.

“Anh chỉ mới tặng em chín trăm chín mươi chín món quà thôi. Còn một món nữa mới đủ một nghìn.”

“Em không quan tâm còn thiếu bao nhiêu, anh là món quà lớn nhất của em.” Cô vòng tay lên cổ cậu, cố nhón chân hôn vào môi cậu. Nhẹ nhàng như cơn gió lướt qua. “Về thôi! Trễ rồi!”

Cô nắm tay cậu đi về phía khách sạn. Bỗng nhiên tay cô bị hụt mất tay cậu, xoay người lại, Thiên Hoàng đang bị một nhóm người lạ mặt giữ chặt, chiếc khăn trắng bịch lấy miệng cậu ta, đôi mắt cậu nhắm dần. Cô phát hoảng lên.

“Bảo vệ đầu...bảo...bảo...” Cô cũng đã bị đánh ngất. Xung quanh đã chìm trong bóng tối mịt mờ.

“Ào” một dòng nước lạnh ngắt xối vào mặt cô. Cô mở mắt ra, đầu óc còn rất là mơ màng. Lắc đầu vài cái xua đi cơn nhức đầu ập tới, cô nhìn sang bên cạnh, Thiên Hoàng vẫn chưa tỉnh. Cô dùng chân đá đá vào Hoàng, hiện tại tay cô đang bị trói như mấy diễn viên trong mấy vụ bắt cóc kinh hoàng.

“Ai, ai kêu mấy người làm việc này?” Cô hét vào mặt cái bọn mặc đồ đen đang đứng trước mặt. “Hoàng, Hoàng...!” Cô kêu Hoàng trong sợ hãi, vừa gọi Hoàng nhưng mắt cũng không quên nhìn về phía đám người đó.

“Tao! Tao là người kêu họ làm!” Tiếng bước chân đến gần, cô nhận ra giọng nói này, là cô ta, chính là cô ta.

“Nhã Hà? Cô muốn gì?” Cô hỏi. Tâm trạng cô lúc này thật sự hoảng loạn. Thiên Hoàng bên cạnh tựa mình tỉnh dậy, cậu ta trưng ra bộ mặt ngơ ngác như con nai vàng.

“Tao muốn...” Nhã Hà túm lấy tóc cô xách ngược ra sau “muốn gì thì mày cũng biết mà!” Cô ta nhẹ giọng.

“Cô nói thẳng đi, cô muốn Thiên Hoàng?” Huyền Di nói đại ra nhưng sau đó cô không nghĩ Nhã Hà muốn Thiên Hoàng. Thiên Hoàng nhìn cô.

“Không!”

“Vậy cô muốn gì? Không phải cô đã nói sẽ tránh xa cuộc sống của tôi sao?” Thiên Hoàng hỏi. Cô ta tiến đến vỗ nhẹ mặt Thiên Hoàng.

“Tao muốn mạng hai đứa bây, phải em đã nói sẽ tránh xa cuộc sống của anh nhưng em thật sự không cam tâm nhìn anh hạnh phúc bên nó. Em muốn xem tình yêu của hai người có chiến thắng nổi tử thần không! Haha” Cô ta cười lớn, cô bắt đầu cảm thấy ghê sợ con người nham hiểm của Nhã Hà rồi. Cô ta móc trong túi ra một cái công tắc.

“Mày có biết đây là gì không? Là công tắc của bom hẹn giờ đó! Tao nói rồi, tao muốn thấy mày và Thiên Hoàng phải chết.” Cô ta nhấn mạnh từ “chết”.

“Nhưng không phải...không phải cô rất yêu Thiên Hoàng sao?” Cô hỏi.

“Phải nhưng đó chỉ là đã từng, còn hiện tại...thì không. Chỉ do mày mà Thiên Hoàng thay lòng, nếu mày không xuất hiện thì đầu có ngày hôm nay. Tao bị đá ra khỏi cuộc vui trong khi cuộc vui đó dành cho tao. Có ngày hôm nay cũng là lỗi do mày. Hãy tự cầu nguyện đi!” Cô ta bấm công tắc. Tiếng “tít tít” bắt đầu vang lên. Gương mặt cô tái đi, cô mong sao bây giờ có cảnh sát biển đi ngang đây. Đến lúc này cô mới nhận ra cô đang bị nhốt ở trên tàu.

“Cô điên rồi Nhã Hà! Cô sẽ phải trả giá, chúng tôi chết thì cô cũng đừng hòng nhón nhơ ngoài vòng pháp luật!”

“Mày nói nhiều quá rồi đó. Mày chỉ còn mười phút cuối của cuộc đời thôi, tận hưởng đi!” Cô ta quay lưng bước đi cùng đám người kia. Cô mạnh mẽ tới đâu thì lúc này cô cũng phải bật khóc. Lần đầu tiên, cô biết được cảm giác đứng giữa ranh giới sống và chết như thế nào. Thì ra cái chết biết trước là như thế này.

36. Chương 38: Lời Nguyện Thề Tình Yêu (hồi Kết)

Chương 38: Lời nguyện thề tình yêu (hồi kết)

“Tít tít” thời gian đang đếm ngược, mạng sống của cô đang rung lên theo từng hồi chuông địa ngục. Tim cô như muốn rớt ra, phải, cô rất sợ, thật sự rất sợ. Thiên Hoàng cố gắng ngồi sát vào cô như cố để trấn an rằng mọi chuyện sẽ ổn.

“Em đừng khóc, mọi chuyện sẽ ổn thôi! Sẽ ổn thôi!” Giọng Hoàng rất bình tĩnh nhưng cũng không thể giấu được nỗi sợ hãi trước tử thần. Cô bật khóc nức nở khi quả bom đã xuống còn bốn phút. Tổng cộng ở đây có hơn năm quả, nó phát nổ cùng một lúc thì tan xác là cái chắc. Chân tay đều bị trói chặt, không cách nào có thể thoát ra được. Không phải số phận đã định đoạt cô chết thảm vậy sao?

“Em chưa muốn chết! Em còn rất nhiều thứ chưa làm được. Em chưa được làm cô dâu của anh, em chưa muốn chết.” Cô lắc đầu ngoay ngoay, nước mắt trào ra như hai dòng suối. Phải, cô rất muốn làm cô dâu của Thiên Hoàng. Cô rất muốn làm mẹ của các con cậu ta. Ông trời thật không công bằng, đã chia xa nhau một lần rồi mà giờ ông lại muốn cô và cậu phải hạnh phúc ở thế giới bên kia sao? Thiên Hoàng chết đi thì Thiên Lan sẽ ra sao, con bé sẽ không chịu nổi cú sốc này đâu.

“Huyền Di, còn vài phút cuối cùng của cuộc đời, anh muốn nói với em một việc đáng ra bốn năm trước anh phải nói: Di ơi! Hoàng xin lỗi!” Cô gật đầu chấp nhận, nước mắt cứ thế mà chảy ra. Chỉ còn hơn một phút nữa thì mọi thứ sẽ biến mất như chưa bao giờ tồn tại. Cô và Hoàng sẽ trở về trong hư không. “Anh muốn em làm cô dâu của anh, em đồng ý không? Chúng ta sẽ trọn đời ở bên nhau, kiếp này không thành thì chúng ta sẽ gặp nhau và yêu nhau ở kiếp sau. Em sẽ là cô dâu của anh chứ?” Lời cầu hôn quá bất ngờ, cô không kịp suy nghĩ gì cả. Cô chỉ biết làm theo con tim mình.

“Em đồng ý, em sẽ là cô dâu của anh! Chúng ta sẽ yêu nhau ở kiếp sau và trọn kiếp này em cũng sẽ yêu mình anh!” Cô cúi xuống hôn vào môi Hoàng. Nước mắt của cô chảy dọc trên gương mặt của cả hai. Gió biển thổi bây giờ cứ như là gió từ địa ngục, tai cô ù ù tiếng sóng. “Tít tít tít” âm thanh của quả bom nhanh hơn, chỉ còn mười giây đếm ngược. Tim cô giật theo mỗi âm thanh vang lên.

“Đừng” Cô nhắm mắt lại, sau tiếng nổ thì không gian xung quanh im lặng đến lạ lùng. Không đau đớn như cô từng nghĩ, thì ra...chết nó lại nhẹ nhàng đến vậy. Nhưng sao cô vẫn nghe được tiếng sóng biển, nhưng đó có phải là tiếng sóng biển hay là tiếng của bọn quỷ vô thường?

Nhưng tại sao cô vẫn còn cảm thấy được hơi ấm từ Thiên Hoàng, hé mắt nhìn, mọi thứ hình như quen lắm, cô đang ngồi ở trên tàu, vẫn chỗ đó và hình như là...cô chưa chết. Cô nhìn Thiên Hoàng, cậu ta mỉm cười. Bỗng đâu dưới khoang tàu ủa lên một đám người, Chấn Vỹ, Diễm Nhi và còn có Nhã Hà. Đây là sao?

Diễm Nhi bước đến cõi trời cho cô và Thiên Hoàng. Cô thì ngơ ngác khỏi nói, chuyện gì đang xảy ra vậy, không phải lúc này bom nổ rồi sao?

Thiên Hoàng đỡ cô đứng dậy, ôm cô vào lòng.

“Chuyện này là sao?” Cô hỏi.

“Chỉ là một màn kịch thôi, do bọn mình dàn dựng đó. Để thử lòng cậu và để cậu đồng ý lời cầu hôn của Thiên Hoàng, kết quả hơn cả mong đợi, cậu đã đồng ý!” Diễm Nhi vừa nói vừa cười.

“Anh ác lắm, thử lòng em kiểu nào mà không được, cầu hôn như người ta không được sao mà phải chơi trò này. Anh có biết em sợ lắm không? Huhu” Cô đâm thùm thụp vào ngực Hoàng, cậu ta ôm cô vào lòng trấn an cô lại.

“Qua rồi, anh xin lỗi! Nếu em không cứng đầu thì anh đâu cần dùng đến cách này!” Cậu ta vuốt tóc cô.

“Nhưng còn Nhã Hà và những quả bom?”

“Nhã Hà đã trở thành bạn tốt của tụi mình rồi, chính Thiên Hoàng đã nhờ Nhã Hà giúp đỡ đó. Bom thì là đồ giả, tụi này tạo âm thanh cho sinh động thôi.” Chấn Vũ nói. Cô nhìn Thiên Hoàng, cậu ta khẽ gật đầu. Cô bị lừa một cách trắng trợn mà không hề biết.

“Còn nữa, cậu đã chấp nhận lời cầu hôn của Thiên Hoàng rồi đấy, không nuốt lời nhé! Mình giao Thiên Hoàng cho cậu đấy Huyền Di, hãy chăm sóc tốt cho cậu ấy, mình xin lỗi về tất cả!” Nhã Hà nắm lấy tay cô. Cô mỉm cười gật đầu đồng ý.

“Bom nổ!” Bỗng dưng Chấn Vũ hét lên, cô ôm chặt lấy Hoàng. “Đùng ùng” Cô hé mắt, trên bầu trời đầy pháo hoa rực rỡ. Mọi người nhìn nhau mỉm cười hạnh phúc, cuối cùng cô cũng có được ngày hạnh phúc nhất đời.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-oi-hoang-xin-loi>